

בשמייר

גליון 132

29.07.2024

כ"ד בתמוז תשפ"ד

תוכן העניינים

שולחן עורכות

עמוד 4

רולטה גלילית וסדרי עדיפויות /

רוית ברנור

עמוד 4

רצים לזכרם / הדר מירון

עמוד 5

לא אמרתי שלום/ דלית יניב

עמוד 5

פרוטוקולים של הנהלת הקהילה

עמוד 6

פרוטוקולים של מזכירות רחבה

עמוד 9

משולחן הנהלה כלכלית / שי

שפיגלר

עמוד 12

נעים להכיר: אורה יעקב /

מירב גרץ-רון

עמוד 14

אלו הם חיינו בזמן האחרון /

אתי פרדו נוסבאום

עמוד 16

מכבי מטולה אלופת המדינה

עמוד 17

מיומנה של רכזת הגיל השלישי /

איריס פיאנקו-סרף

עמוד 18

לזכר שושנה גלילי / נגה מרקמן

עמוד 20

החידון של גדעון / גדעון ורדי

עמוד 21

בשמיר

עורכות: נעמה אבני-בייפוס ומירב גרץ-רון.

מעצבת: יעל קמחי-אוראל.

מדורים קבועים: עירית שני, רוית בן-זאב, איריס פיאנקו-סרף, גדעון ורדי, ניר יהודאי, נמרוד קודלש.

שולחן עורכות

שלום קהילה יקרה וקוראים יקרים,

עבר חודש, ושוב אנחנו עורכות עלון **בשמיר** שלנו ובשבילנו. העלון הוא לא רק כלי להעברת מידע, אלא גם דרך לקחת רגע ולהתעמק בקורה סביבנו. הזמן מתעתע בנו: מצד אחד הוא כאילו דורך במקום, ואין התקדמות ממשית. יושבים ומחכים שמשוה יקרה, ושואלים "מה יהיה"? מצד שני, בכל יום קורים דברים. מסביב קולות של מלחמה ומראות של שריפות, אבל פה בשמיר הקיבוץ צועד קדימה, עם שמחות קטנות ושלל אירועים בקיבוץ ומחוץ לו.

למרות הקושי, העלון שלפניכם מגוון ומביא טעימות מהמתרחש בקהילה: שיחות עם חברים, מיזמים חדשים, פינות נסתרות והישגים מרשימים - כולם משלנו! לצידם גם הפינות הקבועות, הצצה למקומות עבודה של אנשי הקהילה ודו"חות ועדכונים ממנהלי הקהילה והאגפים השונים. אנחנו שמחות במיוחד לפרסם את הישגיהם ופעילותם של בני קבוצת י"ב המסיימים, שחלק מהם מספרים כאן על עבודות אקדמיות או פעילות חשובה שהעבירו בחו"ל.

בנימה אישית - אורי ואני נמצאים כבר עשרה שבועות במסע ארוך ויפה במיוחד, שהתחיל לגמרי במקרה

בשיחה עם המחזות שלנו בארוחת ערב. הוא סיפר שכבר כמה שנים הוא מתכנן נסיעה בקרוואן לאלסקה, בכביש הנקרא "הכביש המהיר לאלסקה" (Alaska highway) שנסלל על ידי האמריקאים ב-1942 ועובר את כל צפון-מערב קנדה עד לאלסקה. בהחלטה של רגע (וכמובן שהמצב בארץ היה מרכיב חשוב בהחלטה) אמרנו שנצטרף אליו. דחינו את הכרטיס חזרה לארץ, והנה אנחנו רכובים כבר חודשיים וחצי ונוסעים קילומטרים רבים בחלקו הצפון-מערבי של כדור הארץ. אנחנו מחוברים לגמרי למתרחש בארץ ובקיבוץ, מודאגים מאד מהמתרחש בעיקר בצפון, ומתגעגעים הביתה לשמיר. בבוא העת אשתף בחלק מהחוויית.

כמו שנהוג לומר בימים אלה - שנשמע בשורות טובות שלכם, נעמה

התנצלות

מערכת העלון מתנצלת בפני זיוה בפה, ששמה נפקד מהכתבה על הכנת שטיחי הקיר **בבשמיר** של חודש מאי.

נזקי השריפות | צילום: ארז הלוי

לפני כחודש הפסיד הזוג ברנס במשחק הרולטה הגלילית וחטף טיל ישר לאוטו. שלושה יתומים ישלמו את המחיר כל חייהם.

באותה שבת המחשנו בצומת עמיעד את המחיר הזה, שכולנו עומדים לשלם, ובעודנו שוכבים על הכביש ומתפללים שלא יתחילו אתנו דווקא עכשיו, הם התחילו... עם קרית שמונה.

ארבע נשים הפסידו במשחק ונפצעו ממטח הרקטות על הקריה, אבל המשטרה בצומת עמיעד התרכזה בחיסול המיצג שלנו ובעיכוב של מפגין שנחשד בהפעלת רימון עשן. במשך שעתיים - בזה התעסקה משטרת ראש פינה. בזה ובניסיון להפעיל מדפסת כדי להדפיס תנאי הרחקה הזויים בשביל המוחה המעוכב.

בינתיים מישוה דקר מישוה בטובא זנגריה, אבל מה

לעשות שבעמיעד אנרכיסטים הולכים לאורכו ורוחבו של הצומת...

הכל היה מאד פוטוגני. גם המיצג בצומת וגם היירוטים בשמים. אור של שקיעה וזה. הגלידה אחרי השהיה בתחנת המשטרה הייתה טעימה ויקרה כמו מטיל זהב, ורק החיים באצבע הגליל הופכים זולים מיום.

בתשע בערב נסענו בחזרה הביתה על כביש 90, וקיוונו שכל התאים בתוף של הרולטה התרוקנו להיום.

עוד יום טיל, יום של מזל טהור לחלקנו וקצת פחות מזל לאחרים.

שגרה גלילית.

רצים לזכרם הוא מיזם הנצחה ארצי להנצחת שמותיהם של נופלים ונופלות, שאולי כבר שנים רבות איש לא זוכר. בשעה 17:30, לקראת צאת יום הזיכרון וכניסת יום העצמאות, נפגשים בכל רחבי הארץ קבוצות ויחידים לריצה, הליכה או רכיבה לזכר הנופלים. נרשמים באתר של המיזם ומקבלים באקראי "מספר חזה" עם שם הנופל שלזכרו רצים. אפשר להוסיף שם נוסף לבחירתך, ואפשר גם לרוץ באופן פחות פורמלי, ללא שם מסוים על החזה.

בשנים האחרונות השתתפתי בשעות אחר הצהריים של יום הזיכרון בריצת האנדרטאות שארגן מועדון הריצה גליל עליון כאן באזור. כל שנה נבחר מסלול אחר שעבר בין שלוש-ארבע אנדרטאות, ובכל אנדרטה עצרנו לשמוע את סיפור הנופלים, לפעמים אפילו מן משפחה קרוב.

השנה, בגלל המצב הביטחוני, היה ברור שלא ניתן לקיים אירוע כזה, אבל ממש היה לי צורך למצוא חלופה. כך הגעתי ברשתות החברתיות ל**רצים לזכרם**, והחלטתי להשתתף במיזם כאן בשמיר. דיברתי עם חברותי הרצות, פרסמתי מודעה ב"מקומי", ושאלתי את עצמי מי כבר יבוא ...

לשמחתי הגיעו רבים יחסית. נפגשנו על המערכת, מול בית העלמין, טל שלומי שיתפה אותנו בשיר ובסיפור מרגש, וכל מי שרצה סיפר לזכר מי הוא רץ. התרגשתי מאד גם ממספר המשתתפים, מהנכונות ומהפתיחות שלהם לשתף אותנו לזכר מי הם רצים. נוצרה אווירה מיוחדת מאד.

רצנו ריצה קלה (תלוי למי...) סביב המערכת, וסיימנו בנקודת הפתיחה עם כמה מילות סיכום ושירת התקווה

היה אירוע קהילתי מרגש ביותר! אני רוצה להודות לכל מי שהשתתף, צילם ותמך. נראה לי שיצרנו כאן מסורת חדשה.

לא אמרתי שלום.

שלום לא אמרתי.

ישבתי עם כוס קפה ביד

ראיתי ושמעתי, אך לא התקרבותי.

חצי חיוך בפנים חתומות ומבט מזוגג,

בעיקר לא לדעת ולא להרגיש,

לעוף למחוזות אחרים ולא להכיר איש.

לברוח מהלא-נודע ובעיקר מהנשמה,

ולא להגיד שלום.

שלום לא להגיד.

למה? הם חוזרים ושואלים ללא סוף,

ואני שותקת ומחפשת תשובות.

והשמש לוהטת וצורבת כל חלום

וקוצים ועשן הם שגרת היום.

כשהלילה יורד והתנים חוזרים,

ונדמה שהשקט והרוגע מתמזגים,

או אז מתמלאים השמים בפיצוצים.

השמיכה מכסה את הפנים

והדופק מעיר את כל החושים.

אז לא נורא בכלל שלא אומרים שלום,

לא נורא בכלל ששלום לא אומרים.

ישיבת הנהלת קהילה ב-2.5.2024

יו"ר: עובד בן זאב
משתתפים: אבי חן, אריק סגל, דבורה מוצניק, זהר קדמון, חיים היינבך, טלי אהרון, לילך צליק, ניר שמואל

סדר היום

- 1. העברת מקל ותובנות מההנהלה הקודמת
- 2. בחירת מנהל/ת אגף לחינוך בלתי פורמלי
- 3. אישור רשימת הבונים בשכונת הכרם ד'
- 4. מתווה זכויות נצברות - אישור לדחיית הגשת המסמכים בעקבות המלחמה

סיכום הישיבה והחלטות

- 1. העברת מקל ותובנות מההנהלה הקודמת (מוזמנים: חברי הנהלת הקהילה שסיימו את הקדנציה). חברי הנהלת הקהילה הקודמת שיתפו את חברי ההנהלה הנבחרים בתובנות בעניין עבודת ההנהלה והאופן שבו לדעתם עליה לעבוד ולבחון את הנושאים המגיעים לשולחנה; וכן בעניין האחריות המוטלת על ההנהלה באופן כללי ועל כל אחד מחבריה באופן אישי, ובעניין הדיסקרטיות הנדרשת מכל חבר בהנהלה.
- 2. בחירת מנהל/ת אגף לחינוך בלתי פורמלי (מוזמן: אביטל יהודאי)

א. עובד עדכן את הנהלת הקהילה כי בשל בקשתה של הדס גרינפלד, מנהלת החינוך הבלתי פורמלי, לסיים את תפקידה, התקיים תהליך לאיתור מועמדים לתפקיד מנהל/ת האגף לחינוך בלתי פורמלי:

- פורסם קול קורא, התקבלו כמה קורות חיים וגויס צוות איתור שכלל את אביעד דינור (מנהל החינוך הבלתי פורמלי במועצה), בועז לרון (המלווה המקצועי של הצוותים החינוכיים), רוני האוזנר (מנהלת המערכת עד לפני שלוש שנים), אדוה בן דוד וניר שמואל (נציגים לשעבר בוועדת החינוך), ועובד בן זאב (מנהל הקהילה).
- הצוות ראיין כמה מועמדים ומועמדות והמליץ להביא שניים מהם בפני הנהלת הקהילה לבחירה ביניהם. כמה ימים לפי ישיבת ההנהלה ביקשה אחת מהמועמדות להוריד את מועמדותה, והצוות ממליץ להמשיך עם מועמד יחיד - אביטל יהודאי.

א. אביטל סיפר על עצמו ועל הסיבות שבשלן החליט להגיש מועמדות לתפקיד. הוא הדגיש את המשמעות שהוא רואה בבחירה בעבודה בחינוך, על אחת כמה וכמה במסגרת קיבוץ שמיר.

ב. אביטל ענה על שאלות חברי ההנהלה.

הוחלט: הנהלת הקהילה מקבלת פה אחד את המלצת צוות האיתור, וממליצה על אביטל לתפקיד מנהל אגף החינוך הבלתי פורמלי. אישור הבחירה יעשה במזכירות הרחבה בישיבתה הקרובה.

3. אישור רשימת הבונים בשכונת הכרם ד'

א. עובד הציג בפני הנהלת הקהילה את רשימת המשפחות העתידות לבנות בשכונת הכרם ד' ואת לוחות הזמנים הצפויים להמשך - הגרלת המגרשים ותחילת ההתקדמות לקראת בניית הבתים. זו הרשימה: שני לוי, אדם חלפי וסיון, לילך ועמית צור, לירון ורועי שפיגלר, יעל ויוני צ'רני, מורן מוצ'ניק וירון גדרי, עדי להב וחזי רוזנשטרק, רות וחיים כרמון (משפרי דיור), מיכל ואופיר הדר (משפרי דיור).

ב. עובד ציין כי ברשימת המשפחות יש שתי משפחות צעירות שבועד חודש יעמדו בקריטריונים הנדרשים לבנייה (מעל גיל 33 ומעל ל-3 שנות מגורים בשמיר).

ג. בדיון חודד שוב הצורך בדיון מסודר בעניין משפרי הדיור, ולהבדיל בין מקרים בהם רק "שוין" בית לבין מקרים שבהם נעשתה בנייה חדשה.

הוחלט: הנהלת הקהילה מאשרת את רשימת המשפחות לבנייה בשכונת הכרם ד'.

4. מתווה זכויות נצברות - אישור לדחיית הגשת המסמכים בעקבות המלחמה

א. עובד מסר כי על פי "מתווה הזכויות הנצברות", לאחר שנעשית פנייה מסודרת ליו"רש ניתנת לו שנה להסדיר את הנושא מבחינה בירוקרטית (המצאת צו ירושה/צוואה, פתיחת חשבון בנק ישראלי וכו') כדי לקבל את הכספים המגיעים לו על פי ההחלטה, עובד ציין שאם עברה שנה מאז הפנייה והנושאים הבירוקרטיים עוד לא הוסדרו, יאבד הירוש את זכאותו לכספים של אותה חלוקה.

ב. עובד ציין שיש מספר קטן של יורשים המתגוררים בחו"ל, שבשל המלחמה לא הרגישו בטוחים לבוא

לישראל לצורך פתיחת חשבון בנק. יורשים אלה פנו באופן מסודר לאפשר להם דחייה עד לאחר תום המלחמה, כך שיוכלו להגיע לישראל בעתות שלום ולהסדיר את הנושא.

ג. התקיים דיון ער בנושא.

הוחלט: הנהלת הקהילה מאשרת לתת למשפחות שפנו דחייה של שנה, כך שיוכלו להציג בפני הנאמן את המסמכים הדרושים עד למועד החלוקה בשנה העוקבת.

סיכום: עובד

ישיבה מיום 4.6.2024

יו"ר: עובד בן זאב

משתתפים: אבי חן, אריק סגל, דבורה מוצניק, זהר קדמון, חיים היינבך, טלי אהרון, לילך צליק, ניר שמואל

סדר היום

- 1. תוכנית התרומות לשנת 2024
- 2. התנהלות חדר האוכל בזמן המלחמה
- 3. דיון בנושא פתיחת בריכת השחייה בזמן המלחמה מוזמנים
- 4. הצגת התארגנות הקהילה לתהליך פינוי אפשרי
- 5. מינוי נועם בן לוועדת חינוך

סיכום הישיבה והחלטות

- 1. תוכנית התרומות לשנת 2024. מוזמנים: וולטר מוצניק, יסמין מלול, טל עזגד

א. וולטר עדכן את הנהלת הקהילה על פעולת צוות התרומות ועל האופן שבו הוא מתעדף את בקשות התרומה המגיעות עליו.

ב. צוות התרומות הציג את הבקשות לתרומה שהתקבלו לשנת 2024.

ג. התקיים דיון בנושא.

הוחלט: הנהלת הקהילה אישרה את אופן הקצאת תקציב התרומות ל-2024. צוות התרומות התבקש להכין דיון להנהלה שבו יוגדרו באופן טוב יותר הקריטריונים של סוגי התרומות שהצוות יביא בעתיד.

2. התנהלות חדר האוכל בזמן המלחמה. מוזמנים: וולטר וזמיר

א. וולטר עדכן את הנהלת הקהילה על פעילות חדר האוכל לאורך תקופת המלחמה, וציין כי מוגשות בו ארוחות בוקר וארוחות צהרים בכל ימות השבוע, וארוחת ערב בימי שלישי, אך רק במתכונת של לקיחת אוכל בלי ישיבה במקום.

ב. וולטר ציין כי אם יוחלט לפתוח את חדר האוכל במסגרת מלאה (כולל ישיבה) הוא יאלץ להפסיק את שירות הקייטרינג למפעלים בגלל מחסור בכוח אדם.

ג. התקיים דיון ער. מצד אחד נאמר כי בפני הקהילתי חדר האוכל במתכונתו הרגיל נותן מענה חשוב, אך מצד שני - פתיחת המקום לישיבה עלולה לסכן את האוכלוסייה במקרה חירום.

הוחלט: בשלב זה תימשך פעילות חדר האוכל במתכונת של לקיחת אוכל בלבד, ללא ישיבה במקום. כן הוחלט להקים צוות מטעם הנהלת הקהילה שיבחן פתרונות יצירתיים ויביא אותם לדיון. חברי הצוות הם לילך צליק, זהר קדמון, וולטר מוצניק וזמיר כרמי.

3. פתיחת בריכת השחייה בזמן המלחמה. מוזמנים: דורון לוי, צרויה רונן, זמיר כרמי

א. צרויה סקרה את התוכנית להפעלת הבריכה על בסיס אישור פיקוד הצפון לפתיחת בריכות בקיבוצי קו העימות (הגבלה של עד 100 רוחצים, אחרי שיוצבו במקום שתי מיגוניות).

ב. התקיים דיון. מצד אחד הודגש הצורך העולה בשבועות האחרונים מכלל הציבור בפתיחת הבריכה; מצד שני עלו חששות בעניין יכולתם של הרוחצים להגיע למקום מוגן בשעת הצורך.

הוחלט: הנהלת הקהילה מאשרת את פתיחת הבריכה, אך אינה מאשרת פעילויות של החינוך הבלתי פורמלי, אירועים מעבר לשעות הפתיחה הרגילות והכנסת אורחים למקום.

4. התארגנות הקהילה לתהליך אפשרי של פינוי. מוזמנים: זמיר כרמי ואיריס צור

א. זמיר ואיריס סקרו את ההכנות שהקיבוץ עשה למקרה של פינוי מסודר (על פי החלטת המדינה או החלטה פנימית של הקיבוץ), וכן את הפעולות שכבר נעשו לצורך כך. ביניהן:

- 1. יצירת קשר עם מלונות פוטנציאליים וסיכום טנטטיבי איתם למקרה שיוחלט על פינוי הקיבוץ.
- 2. יצירת קשר עם חברות אוטובוסים לצורך הסעות למקומות הפינוי במקרה הצורך.
- 3. מינוי אנשים משמיר שיחכו במלונות ויקבלו את פני

המגיעים, ויהיו אנשי קשר במקום.

4. חלוקה של כלל האוכלוסייה לקבוצות כדי לאפשר פינוי מסודר.

הוחלט: התוכנית מאושרת.

5. מינוי נועם ברן לוועדת החינוך

א. עובד עדכן כי בימים הקרובים יתקיימו בחירות של נציגי ציבור לוועדת החינוך הבלתי פורמלי.

ב. עובד מסר כי מנהל האגף זכאי למנות שני נציגים על פי בחירתו, לאחר שיאושרו על ידי הנהלת הקהילה. חיים שלמה ממשיך בוועדת החינוך על תקן זה, ואביטל יהודאי בחר בנועם ברן בנציג השני על פי בחירתו.

הוחלט: הנהלת הקהילה מאשרת את בחירת נועם ברן לוועדת החינוך.

סיכום: עובד

שיבה מיום 19.6.2024

יו"ר: עובד בן זאב

משתתפים: אבי חן, אריק סגל, דבורה מוצניק, זהר קדמון, חיים היינבך, טלי אהרון, לילך צליק, ניר שמואל

סדר היום

- עדכונים**
- הסבר על הוועד המקומי**
- נושא אישי**
- פרויקטור לחינוך**
- סיכום הישיבה והחלטות**

1. עדכונים

א. **פתיחת בריכת השחייה.** עובד עדכן את הנהלת הקהילה כי התקבל אישור מפיקוד הצפון לפתיחת בריכות בקיבוצי קו העימות, עם הגבלה של עד 100 רוחצים, וכי בימים הקרובים מתוכננת פתיחת הבריכה אחרי שימוקמו בה שתי מיגוניות. בהנהלה עלו דעות שונות בנושא, והוחלט לדחות את הפתיחה עד לדיון מסודר בישיבה הקרובה של הנהלת הקהילה.

ב. **תהליך קליטת בני התושבים.** עובד עדכן כי 38 בנים ובנות של תושבים עתידים להעלות להצבעה בקיבוץ, בה יוכלו לקבל "זכות מוקנית" לחברות עתידית, בהתאם למתווה קליטת בני התושבים שעליו הוחלט בחודש מרץ השנה. בעקבות המספר הגבוה של הפונים הוחלט לדחות את ההצבעה ככשלושה שבועות, ובזמן זה להעביר לציבור מידע

מקיף בנושא וגם לתת לחברים אפשרות לשאלות והערות.

ג. **שכונת הכרם ד'.** עובד מסר שלאחר הגרלת המגרשים לשכונה הודיעו רועי ולירון רז-שפיגלר שהם מוותרים על המגרש שבחרו ועל הזכות לבנות בשכונה. אורן ונופר גרטי יצטרפו במקומם לרשימת המשפחות הבונות, כמשפחה משפרת דיור.

ד. עוד עדכן עובד כי בכוונתו להתמודד על תפקיד ראש המועצה האזורית הגליל העליון בבחירות שיערכו בחודש נובמבר 4202.

2. הסבר על הוועד המקומי - מוזמן: עו"ד עומר כהן

א. עו"ד עומר כהן, שותף בכיר במשרד עורכי הדין "שלמה כהן" המלווה את שמיר, פירט בפני חברי ההנהלה את אופן פעולת הוועדים המקומיים בקיבוצים, בדגש על ההיבט החוקי.

ב. בהמשך ענה עו"ד כהן על שאלות חברי ההנהלה.

3. נושא אישי

4. פרויקטור לחינוך

א. עובד עדכן איך התנהלה השנה הלמידה היישובית בכיתות א'-ו', ועל כך שהלמידה באופן הזה בחודשי המלחמה גרמה ללמידה בהיקף נמוך בהרבה מהמצופה בכיתות אלה.

ב. עוד עדכן עובד כי נכון להיום, רוב הורי הילדים בכיתות א'-ו' אומרים שאם בתחילת שנת הלימודים תימשך המלחמה הם לא ישלחו את ילדיהם לבית הספר בנאות מרדכי. הם ביקשו לבחון אפשרויות נוספות למתן מענה לימודי-חינוכי הולם בשמיר, כשלצורך כך צריך יהיה למפות את הפערים שבין המערך הלימודי שהתקיים השנה לבין הצורך האמיתי.

ג. הוצע להנהלה לאשר משרה של פרויקטור לחינוך, שיהיה אחראי על מיפוי הפערים בין המצוי לרצוי ויציג פתרונות אפשריים בפני הנהלת הקהילה.

ד. התקיים דיון ער.

הוחלט: הנהלת הקהילה מאשרת איוש של פרויקטור לחינוך בהיקף של חצי משרה. הפרויקטור יציג בפני הנהלת הקהילה תכנית לביצוע, לפי תרחישים שיראה כסבירים. אם התוכנית תאושר יהיה הפרויקטור אחראי לאתר סגל הוראה בהתאם לתוכנית.

סיכום: עובד

רשימת התרומות המאושרות ל-2024

מוסד/הגוף המקבל	איש קשר	סכום (₪)
עינות ירדן	הנהלת הקהילה	20,000
איחוד והצלה	אסף גולן	10,000
אירוח מועצה, תנועה, חיילים, ש"ש ועוד בחדר האוכל		5,000
אתגרים	אורית גולדשטיין	15,000
בית יחד בגליל	עופר מיכאלי	20,000
בית ספר שחפים	רמי בן זאב	3,000
יחידת חילוץ גולן	אריאל המרשלג	10,000
חילוץ גליל עליון	אמציה, אהוד בר נור	10,000
מרכז משאבים	הלל אפרת	15,000
נירים	תמיר גל	15,000
אבני דרך	מירית מירון	15,000
הוספיס גליל עליון	ליאורה אלוני	20,000
כוכב הצפון	וולטר	20,000
מרכז סיוע נפגעות תקיפה מינית	רוני הס	20,000
מלגה לספורטאים מצטיינים משמיר -כדור מים	ניצן רותם	15,000
עמותת פרקינסון חרמונים קרית שמונה	חנה עמלני	6,000
עמלניה	הנהלת הקהילה	15,000
חליפות כיבוי אש	מועצה אזורית	51,000
סה"כ		285,000
תקציב		300,000
יתרה		15,000

פרוטוקולים משיבות המזכירות הרחבה

ישיבה מיום 6.5.2024

יו"ר: איל מירון

מזכיר: איל מירון

משתתפים: 20 חברי מזכירות, משקיף קבוע אחד, כ-30 משקיפים במועדון או בזום

סדר היום

- אישור פרוטוקול**
- תוכנית מיגון**
- מתווה חניות לרכב חשמלי - נדחה לישיבה הבאה**

דיון והחלטות

1. **פרוטוקול הישיבה מיום 1.4.2024 אושר.**

2. **איל מירון הציג את תוכנית המיגון והדגיש שהדיון**

יתפרש על פני שני מפגשים:

א. אישור תוכנית עבודה להמשך 2024 (בישיבה זו).

ב. דיון בכמה אפשרויות למיגון בתי המעבר, בסוף 2024, כדי לבחור את האפשרות המועדפת.

לוח זמנים מוצע ל-2024

- מאי 2024 - החלטה על התקדמות בתכנון המיגון של כל בתי המעבר והוספת דלת ממ"ד בחדרי הביטחון הקיימים למי שמעוניין. לאחר מכן בחירת פרויקטור ומשרד תכנון.
- יוני 2024 - תכנון של כ-70 ממ"דים.
- ספטמבר 2024 - מכרז לקבלן מבצע של 35-40 ממ"דים.
- דצמבר 2024 - החלטה על היקף הפרויקט בשנים הבאות ועל עבודה לפי סדר עדיפויות.

יגאל פכרמן, תושב שמיר שעוסק שנים רבות במיגון מטעם פיקוד העורף וכעסק פרטי, הציג את התייחסות המדינה למיגון ופירט את היתרונות והחסרונות של שיטות המיגון שונות. בין השאר הוסבר:

- המיגון בחינוך צריך להיות בממ"סים תקניים עם עובי קירות של 40 ס"מ.
- כדאי לצצל את חלון ההזדמנויות לתכנון מהיר וזול יחסית של ממ"דים במהלך 2024.
- מסיבות שונות המדינה מעודדת את האזרחים להישאר בביתם הממוגן בשעת חירום.

דיון במיגון בתי המעבר

- אם חבר בונה על חשבונו מיגון שהקיבוץ טרם החליט עליו, הקיבוץ ינהג לפי הנוהג הקיים ויחזיר לחבר את הסכום שיוחלט להשקיע במיגון דירה זזה.
- עלתה הסתייגות בקשר לתכנון ממ"דים לבתי מעבר הנמצאים בשכונות קבע (יש כעשרה בתים כאלה).
- רוב הדוברים תמכו בתוכנית.

דיון בנושא מבני ציבור

- עלתה הערה כללית בעניין התנהלות הקהילה בימי חירום בחדר האוכל, בחגים וכו'. ראש צח"י ומנהל הקהילה יוזמנו למזכירות הרחבה להציג את מדיניותם בנושא.
- אין כרגע כוונה לבנות מרחב ממוגן ציבורי שלא במתחם החינוך.
- לגבי מבני החינוך, התכנון הוא שהמרחבים המוגנים ישתלבו בפונקציונליות היום-יומית של המבנים. המדינה עומדת להשקיע במרחבים מוגנים לגנים

או לבנות אותם בעצמה, ואנו ננסה להשתמש בכך כחלק ממימון הפרויקט אצלנו.

החלטות

התוכנית אושרה בהסתייגות הבאה: יתקיים בהקדם דיון נוסף על בתי מעבר הנמצאים בשכונות קבע - כמה מהם (אם בכלל) יכללו בפרויקט הנוכחי (לעת עתה בשלב התכנון בלבד)?

רשם: איל מירון, יו"ר המזכירות הרחבה

ישיבה מיום 17.6.2024

יו"ר: איל מירון

מזכיר: איל מירון

משתתפים: 20 חברי מזכירות, משקיף קבוע אחד ועוד כ-30 משקיפים במועדון או בזום.

סדר היום

- אישור פרוטוקול הישיבה מ-6.5.24**
- תכנון ממ"דים בדירות מעבר הנמצאות בשכונות קבע**
- מתווה חניות לרכב חשמלי**

דיון והחלטות

- אושר הפרוטוקול : פרוטוקול הישיבה מה-6.5.24**
- תכנון ממ"דים בדירות מעבר הנמצאות בשכונות**

קבע

- הדיון התקיים בעקבות הישיבה הקודמת שם הובעו הסתייגות ורצון להיכנס יותר לעומק הנושא לפני אישור.
- הובאו נתונים על האיוש הנוכחי של דירות מעבר ודירות שכורות בשכונות הקבע.
- רוב הנוכחים תמכו בתכנון ממ"דים לדירות אלה.
- הוזכר הנוהל הקיים בו לאחר שמונה שנות שהייה בדירת מעבר, על הדייר לשייך אותה או לפנותה. אם הוא משייך, עלות התכנון והבנייה של הממ"ד תושט עליו.

הוחלט: יש לפעול לתכנון ממ"דים גם לבתי מעבר בשכונות הקבע, כשכל מקרה יבחן לגופו על ידי צוות המיגון לפני התכנון. אין החלטה זו מתייחסת לבנייה בפועל של הממ"דים הללו. נושא זה יובא לדיון בהמשך השנה.

- מדיניות חנייה וטעינה של רכב חשמלי בשנים הבאות.**

המתווה גובש על ידי צוות האנרגיה המתחדשת בקיבוץ ועבר גם בוועדת התכנון.

- המצב המתהווה**

א. הוצגה תחזית שלפיה יתכן שתוך חמש שנים יהיו בקיבוץ מעל 50 רכבים חשמליים.

ב. בקיבוץ יש שתי אפשרויות חנייה עיקריות שנוצרו בהתפתחות טבעית:

- חנייה פרטית ליד דירת המגורים, וחנייה בחניון ציבורי שבשימוש 80% מהדירות בשמיר.
- ש מצב שייווצר פער בנוחות זזמינות החנייה ובעלות השימוש, בין חברים שיחזיקו ברכב חשמלי לבין מי שנוהגים ברכב רגיל.

המוטיבציה לפתרון נובעת גם מכך שהפער המתואר אינו נכון עקרונית, וגם מכך שאם לא נמתן אותו ככל האפשר חברים יטענו ליד ביתם בעמדות חנייה לא מאושרות.

- הפתרון המוצע**

א. הקמת עמדות טעינה בחניון ציבורי קרוב ככל הניתן לבעלי רכב חשמלי.

ב. ליצור יתירות מסוימת בעמדות טעינה ציבוריות.

ג. לחייב את חברי הקיבוץ רק בעלות החשמל - תעריף תעו"ז המקובל בקיבוץ.

ד. מול זה:

- חברים המתגוררים במגרשים בעלי חנייה בתוך שטח המגרש יוכלו להתקין על חשבונם עמדת טעינה לשימוש פרטי שתחובר לביתם.
- חברים שברשותם בתים שבהם אין חנייה פרטית לא יוכלו להתקין חנייה פרטית ועמדת טעינה באופן כללי.
- ניתן יהיה לפנות לוועדת תכנון ולבקש אישור, והועדה תוודא שאין הפרעה כלשהי מכל ההיבטים הציבוריים.
- אין אישור לחנייה וטעינה ליד הבית במקום שבו אין חנייה מסודרת המאושרת על ידי הקיבוץ.

דיון

א. נטען שנדרשת ראייה כוללת של צרכי החנייה ומדיניות החנייה בשמיר, שלא בטוח כי תשתלב במדיניות המוצעת. **הוצע לקבל החלטה מוגבלת בזמן ולדון באופן נרחב יותר במדיניות החנייה תוך שנתיים**. חברים טענו שבעלי רכב חשמלי יקבלו בעצם מקום חנייה פרטי במגרש ציבורי, כשאין החלטה כזו בקיבוץ. הוצע להמיר את המשפט "קרוב ככל האפשר" במשפט "חלוקה גיאוגרפית הגיונית".

ב. עלתה טענה שהשוואת עלות הטעינה צריכה לקחת

בחשבון גם את עלות התקנת הטעינה ביתית. בקשה זו עלתה להצבעה אך לא השיגה רוב.

ג. עלתה האפשרות להתקין תחנת טעינה מהירה במקום כמה תחנות איטיות.

הוחלט

א. הקיבוץ ימשיך בהקמת עמדות טעינה בחניון ציבורי בחלוקה גיאוגרפית הגיונית לבעלי רכב חשמלי.

ב. המדיניות היא ליצור יתירות מסוימת בעמדות טעינה ציבוריות.

ג. חברי הקיבוץ יחויבו רק בעלות החשמל - בתעריף תעו"ז המקובל בשמיר.

ד. המזכירות תקיים בתוך שנתיים דיון נרחב על מדיניות החניה השמיר, כולל גם בעמדות טעינה.

רשם: איל מירון

ישיבה מיום 15.7.2024

יו"ר: איל מירון

מזכיר: איל מירון

משתתפים: 20 חברי מזכירות ועוד כעשרה חברים משקיפים במועדון או בזום

סדר היום

- אישור פרוטוקול הישיבה מ-17.6.2024**
- בחירת גלעד יהודאי לנציג ציבור בהנהלה הכלכלית**
- הצגת פרויקט אגירת אנרגיה ואישורו**
- הודעה**

דיון והחלטות

- פרוטוקול הישיבה מיום 17.6.2024 אושר.**
- בחירת גלעד יהודאי לנציג ציבור בהנהלה הכלכלית**

- שי שפיגלר, יו"ר ההנהלה הכלכלית הציג את המלצתו על גלעד יהודאי.
- ללא קשר, שי הודיע שברצונו לצרף להנהלה כלכלית עוד נשים בעלות רקע מתאים, והוא מבקש מחברות המעוניינות להיות חברות בהנהלה הכלכלית לפנות אליו.

הוחלט: גלעד יהודאי נבחר כנציג ציבור בהנהלה הכלכלית.

- הקמת מתקן לאגירת אנרגיה**
- המתווה גובש על ידי צוות האנרגיה המתחדשת

בקיבוץ ואושר בהנהלה הכלכלית.

- לפרויקט יש היבטים כלכליים, נדל"ניים וסביבתיים, שהוצגו על ידי חברת משק אנרגיה, היזם, ועל ידי שי שפיגלר.
- נמסר כי יועצים שנבחרו על ידינו ציינו שיש סיכון נמוך בהיבטים הסביבתיים והבטיחותיים, והם לא רואים בעיה בהקמת המתקן.
- שי הציג את לוחות הזמנים ואת ההיבטים הכלכליים של הפרויקט, הכוללים בעיקר שכר דירה ואופציה לשותפות.

נוסח ההחלטה המוצעת

א. אישור המזכירות הרחבה לחתום על הסכם ההתקשרות עם משק אנרגיה, כולל האופציה והקמת מתקן אגירה בחלופת דמי השימוש.

ב. המזכירות הרחבה מסמיכה את ההנהלה הכלכלית לחתום על ההסכם המפורט ולהחליט אם להיכנס כשותפים במתקן האגירה בכפוף לתנאי הסגירה הפיננסית, ובהתאם למסגרת המסחרית שהוצגה (שותפות 50-50).

דיון

- הובע חשש מבטיחות המתקן. היועצים ושי השיבו שהנושא נבדק ועומד בתקנים השונים.
- הובעה התנגדות לסעיף ב', הכוללת הצעה נגדית כי מימוש האופציה לכניסה לשותפות יובא גם למזכירות הרחבה אם יאושר בהנהלה הכלכלית.
- נאמר כי בעת תכנון הפרויקט יש להתחשב בהיבטים הטופוגרפיים, בהיבטי תכסית ובדרכים לסכר הירדנון ולמקומות אחרים.

הוחלט: נוסח ההצעה שלמעלה אושר ברוב גדול.

4. **הודעה בנושא בניית ממ"דים:** לא יוחל בניית ממ"דים בבתי מעבר לפני שהמזכירות הרחבה תדון בהיקף ובקצב של בניית הממ"דים ומיגונים נוספים, דיון שאמור להתקיים בספטמבר הקרוב.

רשם: איל מירון

שלום לכל אנשי שמיר,

סביבנו נמשכת תחושת **החוסר** - חוסר ביטחון אישי וציבורי; חוסר אמון במנהיגות המדינית (עצם השימוש במילה "מנהיג" הוא מחמאה בשבילים); חוסר ודאות ביחס לעתיד; חוסר ביציבות כלכלית וחוסר הכרה מספקת (למרות שנראים ניצנים) במציאות ובצרכי היישובים באזור. האתגר הוא לא להסכים, לא להשלים עם המציאות הנוכחית ולא להתרגל אליה, ולפעול כל אחד כפי יכולתו ובמעגלים הרלוונטיים לו כדי לשנות אותה.

בליווי קולות הרקע המלחמתיים שאינם מרפים מאתנו, המגזר העסקי בשמיר ממשיך לפעול וגם להצליח. הנה כמה עדכונים.

תמונת מצב בשלא"ג ביוני 2024, דו"ח של נתן לוי, מנכ"ל החברה

אתחיל מהשורה התחתונה: למרות האתגרים הרבים שעיימם אנו מתמודדים, אתרי הייצור שלנו נמצאים כולם ברמת תפקוד טובה, והתוצאות של הרבעון הראשון של 2024 תואמות את הציפיות ובחלק מהמקרים אף טובות מהן.

לנוכח הנסיבות הברורות, אין ספק שהאתר בישראל מתמודד עם הקשיים הרבים ביותר - הן מקומיים, הקשורים למיקומו בקצה הצפוני של אצבע הגליל, והן עסקיים, הנובעים מתמורות החלות בתחום העיסוק שלנו. המלחמה המתמשכת, שאת סופה איננו רואים, ורמת אי הוודאות הגבוהה, משפיעות ברמה האופרטיבית וגם בתחושות היומיומיות על ההחלטות ארוכות הטווח של הצוות בישראל. כידוע, חלק ניכר מהעובדים ומשפחותיהם מפונים, ומי שאינם מפונים מתלבטים האם להמשיך לשהות באזור בשל הסיכון. בכל מקרה - המצב היומיומי פוגע ביכולת להתרכז בעבודה. ולמרות האמור לעיל, אנחנו מצליחים להפעיל את האתר בשמיר ולעמוד במשימות, ועושים זאת עד עתה בתכליתיות וביעילות מרשימות. הדבר נכון גם לגבי חברת הבת שלנו בקיבוץ אורים, המתמודדת בהצלחה עם קשיים דומים.

באתר שבארה"ב, ובאירופה, הפעילות העסקית מתנהלת במלוא המרץ עם אופק חיובי, בעיקר בארה"ב. הפעילות שם מבוססת על קשרים ארוכי טווח עם הלקוחות, והיא מתפתחת מאד. האתר בארה"ב הוא היום הקטר שמושך את הקבוצה קדימה, ונראה שכך יהיה גם בעתיד הקרוב. הוא מקבל כיום תמיכה של אמצעי הייצור מישראל ומאיטליה כדי לעמוד בביקוש וביעדים. לאחרונה גם החלטנו לבצע השקעה מהותית שעיקרה הרחבת כושר הייצור בארה"ב.

האתר שלנו באירופה (איטליה) משמש כגיבוי למצב החירום בישראל. תהליכים שבשלב ראשון בוצעו עם לקוחות מסוימים לצרכי גיבוי, צפויים לצעדי המשך שחלקם יסתיים בפועל בהעברת חלק מהפעילות מישראל לאירופה. המלחמה הייתה טריגר למה שבעיני לקוחותינו הוא די מובן, ומעבר לכך - אנחנו מתקשים להגדיל את מכירות האתר באיטליה באופן מהותי ללא העברת עוד פעילויות לשם.

המצב הכלכלי הגלובלי, ובעיקר הירידה בביקוש בסין, גוררת ייצוא אגרסיבי מהענק הסיני לכל העולם, כך שבשנה האחרונה התגברה התחרות באופן מהותי והיא משפיעה בעיקר על האתרים בישראל ובאיטליה. משמעותם של תהליכים אלה בטווח הבינוני היא התאמת כושר הייצור באתרים להיקף הפעילות הקיים והצפוי בהם, ובימים אלה אנחנו בעיצומה של העברת שני קווים לארה"ב - קו ייצור מישראל וקו גימור מאיטליה. אסיים בתקווה שעד הסקירה הבאה נהיה כולנו במציאות טובה וחיובית מזו הנוכחית בארץ, ובעיקר שכל החטופות והחטופים יוחזרו לישראל, לביתם ולמשפחותיהם.

הסנ"ה - דו"ח של מנהל ההשקעות, איתי אלוני

אני שמח לעדכן אתכם על פעילות ההשקעות הפיננסיות שלנו בשנה החולפת. זו הייתה שנה רבת אתגרים, שהתחילה עם המהפכה המשפטית ואי הוודאות הכלכלית שנבעה ממנה והמשיכה עם המלחמה הנוכחית. המצב הכלכלי המורכב, רווי האתגרים והסיכונים, הביא אותנו לגבש אסטרטגיית השקעות זהירה, מפוזרת ומתאמת להתמודדות עמו. תיק ההשקעות שלנו הוא שמרני, עם פיזור רחב הכולל אפיקים סולידיים כמו אגרות חוב ממשלתיות, מניות בחברות מובילות בארץ ובחו"ל, תעודות סל ונדל"ן. פיזור זה מותאם לרמת הסיכון בשווקים השונים, ושומר על יעדי התשואה שהוגדרו כדי לשמור על איזון בין סיכון לתשואה. במקביל, אנו משלבים השקעות "לא סחירות" באמצעות קרנות בינלאומיות פרטיות המתמחות בתחומים ספציפיים ובאסטרטגיות השקעה מתקדמות. הן מניבות תשואות עודפות הזמינות בדרך כלל רק ללקוחות מוסדיים.

אחת לחודש מתכנסת ועדת השקעות מקצועית, המורכבת מצוות מומחים משוק ההון ונציגי שמיר. החלטות מתקבלות על בסיס דיונים מעמיקים ומקצועיים של הוועדה, לפי ניתוח האינדיקטורים הכלכליים בשווקים השונים. המבנה החדש הזה פועל בשיתוף פעולה הדוק ובסטנדרטים גבוהים, וממצה את הידע והניסיון של המומחים השונים. יישומו מוכיח את

עצמו, ואנו עומדים ביעדי התשואה שהוצבו עם תיק השקעות חזק ויציב בתנאי שוק משתנים.

מגזר החקלאות - דו"ח של זמיר כרמי, מרכז המשק

בראיה כוללת - השנתיים האחרונות (2022-2023) היו טובות לחקלאות הן מבחינת התוצאות המקצועיות והן מבחינת ההכנסות והרווח. כמו תמיד - כאן המקום לפרגן **לענף הלול ולנתן סוכה**, שמזה שנים מוביל בטבלאות הדירוג האזוריות בכל פרמטר ומשיג תוצאות יפות ורווחיות!

כידוע, בשנה הנוכחית אנו נמצאים במציאות שונה, וההשלכות של אזור המלחמה שבו אנו חיים מורגשות גם בחלק מענפי המשק. פעילותם של כוחות הביטחון בתחילת השנה פגעה ביכולתנו להיכנס לשטחי **הפרדס והזית** להשלים עבודות של גיזום וקטיף, ורק לאחרונה, כפי שכולנו ראינו, עלו חלקים רחבים **משטח המרעה** שלנו באש וצמצמו משמעותית את כמות המזון. בכל המקרים הוגשו כבר תביעות נזקים והנושא בטיפול.

בקיץ הקרוב אנו צפויים "להולדת" הבציר הראשון של **כרם הענבים**. עד כה היכול נראה טוב, ולמי שלא מכיר - מדובר בענבים המיועדים לייצור תירוש שישווק תחת הסכם שנחתם מראש עם יקב כרמל מזרחי. גם **כרם הזיתים** נמצא בשלבי גידול, ולפי מראהו - המסיק המתוכנן לסוף השנה צפוי להיות טוב.

ענף הבקר נמצא אומנם במגמת שיפור, אבל עדין רחוק מהמקום שבו עליו להיות. הפעילות מתחלקת בין גידול העדר בשטחי המרעה, שנמצא באחריות מלאה שלנו ושם יש צורך בשיפור התוצאות המקצועיות, לבין שלב הפיטום שבו העגלים יורדים למפטמה ונמכרים למעשה ל"מרעה גולן", תאגיד שאנו שותפים בו עם עוד כמה קיבוצים ומושבים. התאגיד הוא האחראי על כל שלבי הפיטום, בזמן ששמיר מקבל שכר דירה על השימוש במפטמה, בנוסף למכירת העגלים. גם שיווק הבשר נעשה באמצעות "מרעה גולן", תחת תג איכות לגידול בתנאים מבוקרים, והוא נחשב לבשר איכותי וטעים שאפשר לגבות עליו פרמיה מעל מחיר השוק.

בנוסף לדיווחים של נתן, איתי וזמיר, הנה עוד קצת על הנעשה במשק:

ייצור חשמל ירוק. בשנים האחרונות הוקמו בשמיר הרבה מערכות סולאריות, כך שהיום הגענו למיקסום כמעט מלא של פוטנציאל הגגות שעליהם אפשר להקים מערכות כאלה. בשנים הבאות יעבור מרכז הכובד לבחינת אפשרות להקמת מתקני אגירה ותחנה לייצור חשמל בגז טבעי (קוגנרציה), לצד המשך הבחינה של פרויקטים כמו סולארי על קירוי (שיוקם בעתיד) במגרש הטניס; סולארי קרקעי בשטח הצמוד לגדר הקיבוץ או בשטח חקלאי בעמק; סולארי אגרו-וולטאי (פנל סולרי מעל לשטח חקלאי), וסולארי על

חלקים מגדר המערכת. פרויקטים אלה דורשים כולם עוד תכנון, הסדרות ואישורים רגולטורים, וכמובן בחינה של הכדאיות הכלכלית, והתהליך צפוי להתפרס על פני השנים הבאות. לאחרונה הובאה לדיון ואישור במזכירות הרחבה הסנונית הראשונה, בדמות הקמת מתקן אגירה לחשמל מחוץ לגדר הקיבוץ.

SPO האופטיקה המדויקת. החברה מתקדמת ופועלת לפי תוכנית עבודה לשנתיים הקרובות שאושרה בהנהלה הכלכלית, והמעמידה בפניה אבני דרך של יעדי מכירות ורווחיות. אתגרי החברה הם הגדלה משמעותית של היקף המכירות לצד שיפור היעילות התפעולית והרווחיות. האסטרטגיה שלה מתמקדת בשוק הביטחוני הישראלי, ולאור המציאות הנוכחית היא מצדיקה את עצמה. החברה מקבלת הזמנות בקצב גובר והולך, ולא פעם עוברות רק שעות ספורות מרגע יציאת הרכיב האופטי משער הקיבוץ ועד שהוא מורכב במערכת כזו או אחרת ומשתתף במאמץ המלחמתי הנוכחי.

בדומה למפעלי תעשייה בגליל מתמודדת החברה גם עם השמירה על רצף הייצור בזמן שעובדים רבים ומשפחותיהם מפונים מביתם או מגויסים למילואים, ויש בהם גם כאלה שהחליטו לעזוב לגמרי את האזור ואת מקום העבודה. אני מוסר מכאן הערכה ותודה לכל עובדי החברה הממשיכים גם בזמנים אלה לעבוד במרץ ולתרום להמשך פיתוחה והצלחתה. יישר כח! זה גם המקום לקרוא לחברים ותושבים בשמיר, המחפשים אתגר מקצועי בחברה טכנולוגית מתקדמת, לפנות ולהתעניין באפשרויות השונות שהיא מציעה. הכל כמובן על בסיס ההתאמה המקצועית הנדרשת.

מסיבות מובנות תיאור הפעילות העסקית שלנו כאן אינו כולל מידע כמותי וכספי. המעוניינים לדעת יותר מוזמנים לפנות אלי, אל איתי או אל זמיר, ונשמח לפרט. כמובן - נמשיך לעדכן אתכם בהתפתחויות בשטח ניהול ההשקעות של קהילתנו.

בתקווה לחזרתם המהירה בשלום של כל החטופים, השבויים והחיילים שלנו.

תשובות לחידון של גדעון:

א	א
ב	ב
ג	ג
ד	ד
ה	ה
ו	ו

לראות את הטוב בכל דבר - שיחה עם אורה יעקב /

מירב גרץ-רון

בין כל הדברים הטובים בשמיר, וכולנו יודעים כמה כאלה יש, קיים גם הרגע הזה שבו נכנסים לחדר האוכל, מתקבלים בחום ותשומת לב, ויודעים - אנחנו בבית! על הצוות הקשוב והמוכן תמיד לעזור שעובד שם מנצחת ביד רמה אורה יעקב, ואין מי שלא מכיר אותה. היא עצמה מכירה כל אחד בשמו (ובמספרו), יודעת מה הוא אוהב ומה לא,

דואגת לכולם, מארגנת ימי הולדת, קוראת בשמות חיבה ומקבלת הרבה אהבה ופירגון מהלקוחות. לצדה, בין כל חברי הצוות, נמצא בשנתיים האחרונות גם אהרון בעלה, חביב הילדים וההורים.

אורה נולדה ב-1958 (אני יודעת... היא לא נראית בכלל) בחצור הגלילית, עיירה שומרת מסורת. היא זוכרת את החום והמשפחתיות של המקום, ואיך כולם מכבדים ואוהבים זה את זה, עוזרים אחד לשני. "תמיד הרגשתי שם שהכל משפחתי", היא מספרת. "אנחנו היינו שמונה ילדים

בבית, וההורים עבדו קשה מאד לפרנס אותנו ולדאוג שלא ייחסר לנו דבר. הם היו אנשים צנועים וישרים, שתמיד עזרו לאחרים, גם כשלהם לא היה. הבית היה צנוע מאד אבל לא חסר לנו דבר. היינו שומרי מסורת, אבל לא מקפידים על כל פסיק. בשבתות הלכנו לברכה עם אבא, ויצאנו לטיולים. לא היו עלינו הגבלות בנושאי

דת. מאז אני יודעת שכפייה רק מרחיקה. תמיד עדיף לתת לכל אחד לעשות מה שמתאים לו. באהבה. "ב-1975 נהרג אחי בתאונת דרכים, ואמא לא התאוששה מאז. ב-1981, כשהיא רק התחילה לצאת מהבית אחרי האבל על אחי, היא נהרגה בתאונת דרכים בכביש עמיעד. זו הייתה מכה קשה בשבילי, כי רק התחלתי לצאת עם

אהרן ועוד לא היו לנו ילדות, ולא ידעתי איך אסתדר בלעדיה. ב-1993 אבא נפטר ממחלה. בסופו של דבר, המשברים הקשים האלה לימדו אותי להתחזק ולשמוח במה שיש. פשוט לאהוב את החיים וליהנות מכל מה שהם נותנים לנו".

אחרי סיום בית הספר אורה התחילה לעבוד במפעל "סלילים החולה" בקרית שמונה, שם עבדו רבים מתושבי האזור. שם היא גם פגשה את אהרון, וב-1982 הם התחתנו והיא עברה בעקבותיו לקרית שמונה. נולדו להם שלוש בנות - סימה, שני ולי, שמהן יש להם שבעה נכדים מקסימים שהבכורה שבהם

סיימה עכשיו י"ב בהצטיינות. מאחר שכולן גרות במרכז, ובצפון פחות-נעים עכשיו, אורה ואהרן מרבים לנסוע אליהן בסופי השבוע.

לא להאמין, אבל אורה עובדת בשמיר כבר 13 שנים! "כשהתחלתי וולטר היה האקונום, בקדנציה הראשונה שלו, והוא שקיבל אותי לעבודה. מאז אני פה, ומאז הוא

מנהל, חבר, דואג ותומך לאורך כל הדרך". אהרן, שעבד בשלא"ג כמה שנים טובות, הצטרף לפני שנתיים לצוות חדר האוכל.

איך זה לעבוד ביחד, בקרבה כזו? אורה: "לא תמיד פשוט, לפעמים צפוף, אבל אנחנו יודעים להוריד לחצים ולשמור על רוח טובה".

אורה אומרת שהיא מרגישה מוקפת חום ואהבה בשמיר, מאד שייכת, ומודה על כך. בחודשים האחרונים היא ואהרן גרים בשמיר, עד שהכן-לא-מלחמה הזאת תגמר. "בסך הכל כיף פה. כולם באמת דואגים לנו - מטף ועד זקן. מזמינים, מציעים עזרה, רוצים שנרגיש טוב. אמנם קשה בלי הבית שלנו, אבל אנחנו רואים את הצד הטוב שבדברים. מחכים שהתקופה הזו תעבור, שכולם יחזרו לבתיהם".

אורה, מה תעשי כשתהיי גדולה? ובכן, אורה בכלל לא מתכננת לצאת לפנסיה, למרות הגיל. "אני אוהבת לקום בבוקר לקראת משהו. לתת שירות, לסדר, לשמור על

המקום הטוב שלנו. כל יום בחמש אני כבר בעבודה, שמחה לקראת היום החדש. ובסוף היום אני אוהבת גם להתעייף... פעם בשבוע אני הולכת לסביון, לבקר את השוהים שם ולשמח אותם. זה בית נפלא שמאפשר להזדקן בכבוד. אולי יהיה גם לנו מקום שם כשיגיע זמננו...".

בתור מפונה מקרית שמונה, מה את חושבת על המצב? "המצב לא טוב, ומה שהכי גרוע זה הכנס והפילוג שיש בינינו בארץ. מוכרחים להישאר ביחד, להתאחד. האחדות היא כוח. אני מחכה שהכל יגמר, שנחזור לחיים נורמליים ושמחים, שהכל יהיה פשוט יותר".

אורה חוזרת ומדגישה כמה היא שמחה להיות פה וכמה היא מכירה תודה על הדאגה; אבל האמת היא שאנחנו אלה שחייבים לה, לאהרן ולכל הצוות המופלא. קשה לחשוב איך היו חיינו כאן ללא חדר האוכל המעולה, שמוחזק ומתפקד בזכותם. תודה לך אורה, וממך לכל שאר העובדים. תודה רבה!

מועדון העגלות / מפגש שבועי בבית הקפה

צילום: צרניה רון

על מתקן ייבוש; נופי עמקים והרים מרהיבים לצד יערות שרופים; לוחמי אש אמיצים נאבקים בלהבות; בטונדות בכבישים ובתוך היישובים; גני ילדים מוגנים בשקי חול. ולצד זה - תושבי הגליל עדיין יוצאים לצמיתים להביע מחאה. כל אלה, תמונות מוכרות לכאורה, מקבלות משמעות חדשה וטרגית בהקשר של המלחמה, עדות אילמת זועקת לאנשים ולטבע.

מעבר לתיעוד המציאות הקשה, התערוכה היא יותר מאוסף של תמונות. היא קריאה נחושה לפעולה, הן למקבלי ההחלטות והן לציבור הרחב. זו תערוכה מגויסת בצו 8, ללא כחל וסרק. אמנות שאינה רק לשם אמנות, אלא אמנות פעילה ולוחמת. זה יעודה!

מכבי מטולה אלופת המדינה בהוקי קרח

מנתינה. יוני רוזנבלט שלנו, בנם של מירב ואילן (בשורה העליונה במרכז התמונה), חבר בקבוצה הצפונית ומשחק בה כבר זמן רב. מנהל הקבוצה אמר שהניצחון הושג כנגד כל הסיכויים, בגלל מיעוט האימונים מאז פרוץ המלחמה, וכי הוא מביא כבוד גדול לצפון. מאמן הקבוצה הוסיף גם הוא כי הוא גאה בשחקנים, שהתגבשו סביב המטרה המשותפת והביאו את הגביע לצפון.

למרות המלחמה, נערי מכבי מטולה הם אלופי המדינה לנוער בהוקי קרח

(פורסם בפירוט מטעם התאחדות ההוקי קרח בארץ ב-24 ביולי)

למרות שמתקן האימונים שלהם מוגדר כשטח צבאי סגור והם עצמם מפונים מהבית כבר תשעה חודשים ואינם מתאמנים באופן סדיר, בכל זאת זכתה קבוצת ההוקי קרח ממטולה, "כוכבי הצפון", באליפות ליגת הנוער בארץ אחרי שניצחה 4:1 את קבוצת "המלכים"

"אלו הם חיינו בזמן האחרון" / אתי פרדו נוסבאום

הצצה למציאות העכשווית בגליל ובגולן תחת אש (13.7.2024 - 29.9.2024)

חודשים ארוכים של מלחמה הטביעו את חותמם בתודעה הישראלית. תמונות של הרס ואובדן מציפות את הרשתות החברתיות, ומביאות אלינו את המציאות המרה מאזור הדרום. וכאן, בצפון, יש מציאות שלא ידענו כמותה: ענני עשן מתמרים בהרים, שריפות משתוללות במרחב הפתוח, רעש מטוסים ויירוטים מפר את השקט הכפרי. אזעקות והתרעות על כניסה מיידית למרחב מוגן הן עניין שבשגרה. ישובים מפונים; קהילות נודדות; המרחב הציבורי נעלם. זוהי מציאות חיינו בתקופה האחרונה, וכל זאת תחת ענן כבד של אי ודאות לגבי העתיד וגורל החטופים המופקדים ברקע.

צוות **גלריה סימן שאלה** בקיבוץ עמיר הזמין צלמים מהגליל והגולן להשתתף בתערוכה מיוחדת בשם **אלו הם חיינו בזמן האחרון**. הצלמים, החווים את המלחמה, מציגים הצצה לחיי היומיום בצל האיום המתמיד, והצילומים הם ביטוי אישי של מי שרואים באמנות הצילום מקצוע או תחביב מפתח ומספק. בתערוכה מוצגות יצירותיהם של 16 צלמים, מישוכים שהתפנו

ומכאלה שעדיין לא: **אידית גרשוני** ממטולה, שהתפתה לשדה נחמיה; **ארז הלוי** משמיר; **אתי פרדו נוסבאום** משמיר; **גלעד דרומי** ממחניים; **הלל אפרת** משמיר; **זאב ברקן** מגונן; **יאיר המרשלג** משמיר; **יעל שפיגלר** משמיר; **מאיר סטרס** מכפר בלום; **מיכאל גלעדי** מקצרין; **מירי אביגד** מגונן; **סיגל גולדמברג** מלהבות הבשן; **עמית גלעדי** מכחל; **צבי אליאש** משדה נחמיה; **רועי כשר** מכפר גלעדי **ורם שדמון** מעמיר.

הצלם, העומד מול אובייקט, הוא שבוחר את המקום, את הסיטואציה ואת הרגע הנבחר, ושולף את המצלמה (לעיתים זו של הנייד). מתוך סך כל הקליקים הוא בוחר במספר מצומצם של תמונות שאותן יחליט להשאיר, ולבסוף יבחר באחת, באותו רגע קסום וחד פעמי שיהפוך לתמונה נצחית שתישאר איתנו לעד. כוחו של צילום הוא ביכולת להקפיא רגע אחד שבו הכל מגיע לשיאו ומתפרץ - לעיתים רגע דרמטי, אנושי, מסעיר או מרגש, ולהנציח אותו לפני שימחק מהזיכרון הקולקטיבי שלנו.

התערוכה מספקת, במשחקי אור וצל ויצירת קומפוזיציה שונה, נקודת מבט אחרת: רגעים קשים לצד רגעי יופי קטנים. פרי פטל הנושר בהיעדר קוטפים; כביסה יתומה

מיומנה של רכזת הגיל השלישי / איריס פינקו-סרף

קפה, או הבאת בית הקפה לכאן, לסביון. הנערים מגיעים, אדוה, אופיר וגיא, ומביאים איתם רוח צעירה ונעימה. הם מחלקים את דפי הבינוג ומפתיעים אותנו! זה לא בינוג רגיל, זה בינוג חידות, והתשובות נמצאות על הלוח בצורת איור. בינוג קיץ נחמד ביותר והנערים מובילים אותו בצורה נפלאה. תענוג לראות את היחסים שנוקמים בין הדורות. לסיום המשחק אנו מתפנקים בקצרת פירות הקיץ וחלקנו טועמים בפעם הראשונה ליצי. תמיד יש פעם ראשונה, בכל גיל! בשלב העבודה האישית גיא פותח שולחן דומינו עם מינה ושושנה. תקשיבו, תענוג לראות את היחס ההדדי, ממש גאוה! גיא לא רק מביא רוח צעירה, הוא אדיב, מוביל את המשחק וביחד הם מבינים ומסבירים אחד לשני את חוקי המשחק, כי כל אחד רגיל אחרת. אופיר, לעומת זאת, פותח חזית של רמיקוב עם תקווה. קשה לנצח אותה ברמיקוב, היא אלופה! אבל אופיר איכשהו מצליח. הזמן טס, כל כך נהנים שלא שמים לב שכבר 11:00 וזמן הפעילות הסתיים. הדיירים מתפזרים, הנערים ממשיכים ליומם וצוות סביון נערך לארוחת צהרים. בסביון מתגוררים בין תשעה ל-11 דיירים, והמספר משתנה. הבית פתוח לפעילות גם לאנשי שמיר שלא מתגוררים בו, ובתיאום אפשר להצטרף לחלק מהפעילויות שמתקיימת בבוקר או אחר הצהרים. מלבד הטיפול המסור הבית מתוחזק יפה ויש יחס ואווירה טובים. שי, המנהלת, תשמח ליצירת קשר אם תרצו להעביר שם חוג או פעילות. ואם אתם בגיל המתאים, אתם מוזמנים להשתתף בפעילות או להגיע למפגשים בלתי אמצעיים עם הדיירים. זה תמיד מוסיף לאווירה ומשמח אותם מאוד.

צילום: דלית יניב

במסגרת תפקידי כרכזת הגיל השלישי אני נמצאת בקשר עם סביון. כשרונית התעסוקנית יוצאת ליום חופש אני מחליפה אותה, ואני רוצה לספר לכם כאן על האווירה הנעימה והיחס הטוב שהמקום מעניק לדייריו. בוקר הפעילות מתוכנן בערך כך: "בוקר טוב", "מה שלום כל אחד?" אקטואליה/עיתון, עשר דקות התעמלות, נושא מרכזי, קפה ועוגייה, עבודה עצמאית בעבודות יד, משחקי חשיבה/שולחן וכו'. שולחן ארוך מקבל את פני, והנשים המשתתפות בפעילות יושבות במקומן הקבוע לזמן התעסוקה. הגברים שבחבורה מצטרפים יותר מאוחר, ככה זה יוצא. דלית (יניב) מבשרת לי שעוד מעט הכן שלה, אופיר, עם עוד שני נערים, גיא ואדוה, יגיעו להתנדב כאן והכינו משחק בינוג. איזה כיף, אני חושבת לעצמי. הדור הצעיר תמיד משמח את אנשי סביון. דלית מספרת לכולם על האורחים הצפויים להגיע וכבר המורל עולה גבוה!

אני מזהה חיוך פה ושם, ומחפשת מה לקרוא מהעיתון. לא מוצאת, אבל לא נשברת. מגיעה למדור הפנאי שבמרכז העיתון ומוצאת כתבה על קונדיטוריה משגעת שנפתחה בחיפה ועוד אחת ביפו. הכתבה מלאה בתיאורים גרפיים שמעודדים את הדמיון לחשוב שהקרואסון המפנק ייכנס תיכף בדלת. תקווה (פרי) אומרת בהלצה שזה לא בסדר לגרות ככה על הבוקר את מיצי הקיבה, ואנחנו מתחילות סבב של סיפורים על פריז.

מי הייתה בפריז?

ואם היית עכשיו בבית קפה, איזה עוגה היית מזמינה? ועם מי היית רוצה לשבת??

כשאנחנו מדברות על דברים מהסוג הזה מרגישים את האנדרופינים מתעופפים באוויר, וכולנו בהרגשה קצת יותר טובה. אולי זה יוביל ליציאה של החברה לבית

ראיון עבודה / והפעם עם ירון גדרי

למחקר הצטרפתי בראשיתו, לפני 11 שנה, כשמטרתנו הראשונה הייתה להנגיש את הגידול לחקלאים משלב הזריעה ועד לקציר, המשפט העומד לנגד עינינו הוא **"אם זה לא יהיה פשוט זה פשוט לא יהיה"**. כך פיתחנו בשנים הראשונות, בעזרת כלים גנטיים (לא הנדסה גנטית אלא גנטיקה קלאסית), זני שומשום שאינם מפזרים את הזרעים בעת ההבשלה וניתן לקצור אותם אחרי שהצמחים מתייבשים בשדה. בשלב הבא התחלנו לטפח לתכונות אגרונומיות חשובות כגון עמידות למחלות, לתנאי יובש ולקוטלי עשבים, כדי לתת לחקלאים את הכלים הטובים ביותר. במקביל לתכונות אלה אנו מטפחים את הזנים לתעשיות השונות לפי הצורך שלהן: זרעים לבנים ומתוקים לתעשיית הטחינה, זנים עם תכולת שמן גבוהה לתעשיית השמן, וזני שומשום שחורים למטבח האסייתי. לפני כשנתיים הקמנו את **Maxsum seeds** כדי למסחר את הזנים בארץ ובעולם. בישראל הקמנו שותפות עם חברת מסיק מקיבוץ מגל כדי לייצר שמן וטחינה מגידול מקומי, ובשנה האחרונה התחילו להימכר הבקבוקים הראשונים של השמן. בחודשים הקרובים גם יגיעו צנצנות הטחינה הראשונות למדפים. בעזרת השותפות עם מסיק אנו נמצאים למעשה בכל שרשרת הייצור, מהזרע שנזרע בשדה באפריל ונקצר באוקטובר ועד למכירת הטחינה והשמן. באביב האחרון זרענו שדות מסחריים ראשונים בארץ, בעיקר באזור עוטף עזה: בקיבוץ רעים נזרע הזן **מורן** שטופח לתעשיית הטחינה, ובאור הנר נזרעו שדות של הזן **אורן** שטופח לתעשיית השמן. את הפרויקט הזה מלווה תחושת חלוציות שרק מתגברת כשעומדים מול שדה שומשום ענק ופורח בעוטף עזה המשתקם. הלוואי שאוכל לכתוב את אותו משפט גם על הגליל העליון בעונה הבאה.

הלקט הסגור של זרעי שומשום לצד הלפט שנפתח לפני הקציר

שמי ירון גדרי ואני בן הזוג של מורן מוצניק ואבא של אורן ואימרי. מזה כשנה וחצי, לשמחתי, אני חבר שמיר. נולדתי וגדלתי במושב מולדת שבעמק יזרעאל. בצבא שירתתי בנח"ל, ובהמשך התחלתי ללמוד לתואר ראשון במדעי הצמח בפקולטה לחקלאות ברחובות. במהלך הלימודים התחלתי לעבוד במעבדה של פרופסור צבי פלג על פרויקט של טיפוח זני שומשום, במטרה להחזיר את גידול השומשום לישראל.

עד שנות השישים של המאה העשרים השומשום היה גידול מרכזי בארץ. עם זאת, בשל הצורך בכוח עבודה רב לקטיף שלו הוא הפך עם השנים ללא כלכלי, ושטחי המזרע הצטמצמו במהירות עד שהוא נעלם כמעט לחלוטין מהארץ, פרט לכמה חקלאים בבקעת טורעאן שהמשיכו לגדלו בשיטות מסורתיות.

הסיבה שבגללה השומשום דורש הרבה ידיים עובדות היא שכמו צמחים אחרים שלא עברו ביות, יש לו מנגנון הפצת זרעים המפיל אותם מההלקט לקרקע בזמן ההבשלה. כשמגיעים לקצור אותו בקומביין רוב הזרעים כבר נמצאים על הרצפה, ופחיתת היכול בזני השומשום המסורתיים מגיעה לעיתים עד לכ-90%. הפתרון המקובל בעולם הוא קציר ידני כשהצמחים אינם בשלים, איסופם לאלומות וייבושם על יריעות ניילון. עבודה זו מצריכה כוח אדם רב ולכן גידול השומשום התרכז בעשורים האחרונים באפריקה ובאסיה.

גידול השומשום בעולם מתפרס על כ-140 מיליון דונם, שמהם מופקים כשמונה מיליון טון זרעים המשמשים לתעשיות המזון (שמן, טחינה, מאפים וממתקים) והפארמה. זרעי השומשום נחשבים למזון על (**super food**), והביקוש להם עולה כל הזמן עם עלייה של 5%-10% בשטחי המזרע.

1. מה אינה מערכת הגנה בצה"ל?

- מעיל רוח
- קלע דוד
- חץ
- מגן שמים

2. מי מהנבחרות הבאות לא זכתה

מעולם באליפות אירופה בכדורגל?

- אנגליה
- יוון
- גרמניה
- דנמרק

3. מי היה נשיא ארה"ב הראשון שביקר

בישראל?

- ג'ימי קרטר
- רונלד רייגן
- ריצ'רד ניקסון
- ביל קלינטון

4. לאיזו עיר שטח השיפוט הגדול

בישראל?

- תל אביב
- ירושלים
- חיפה
- דימונה

5. מי לא היה מזכיר קיבוץ/מנהל

קהילה בשמיר?

- שקמה פלדמן
- עוזי צור
- נר יהודאי
- איציק כהנא

התשובות בעמוד 13.

ממנה, הם כאן אתי - פרושים לפני על השולחן בעת כתיבת שורות אלה לזכרה... מתוך הסיפורים והשירים הללו, היא הייתה מוצאת גם את הנחמה והכוח והתעוזה, ומגייסת אותם כשאחד מהילדים היה עצוב או בודד. למשל, ילדה אחת בכתה פעם כי הילדים צחקו עליה בגלל התספורת הקצרה והפוני... שושנה חיבקה אותה ואמרה: "את ילדה יפה ממש כמו דינה סינית" (מתוך **פיתחו את השער של קדיה מולודובסקי**).

לפעמים אני חושבת שדרך המילים, השירים והשקט, **שושנה גלילי ז"ל** לימדה אותי כל מה שצריך לדעת בחיים האלה.

לפני כמה שנים, בהשראת הסיפור **שלושת הפרפרים**, כתבתי שיר המוקדש לזכרה.

שלושה פרפרים / נגה מרקמן

(בין המיתרים, הוצאת "פרדס", 2013)

לשושנה גלילי ז"ל

"היה היו שלושה פרפרים",
כך קראה הגננת מספר חכם –
"עפו שלושתם ברוחות, בגשמים,
עפו ביחד לבית החם".

לגננת שלי סינר רחב ולבן.
היא אוספת אותי אל חיקה הטוב,
ושלושה פרפרים מצאו את ביתם –
אדום ולבן וצהוב.

*

היא הייתה משוחחת ומסבירה (קוראים לזה היום "בגובה העיניים"), לעולם לא כועסת, לעולם לא מרימה את הקול ויודעת להקשיב בתשומת לב רבה.

בחלוף כל כך הרבה שנים, נדמה שאת כל הסיפורים והשירים הזכורים לי מאז, אני שומעת בקולה... הנה: **מה עושות האיילות בלילות; ארנבות משוקולד; "הירח הצהוב לטייל יצא ברחוב והבית הלבן מתלחש עם שחור הגן ואצלנו כאן בפנים, הקטנים כבר ישנים"; פזמון ליקינטון; דג הזהב; החליל** (לאה גולדברג).

היא לא חסכה מאתנו רגשות מורכבים ובהם עצב וגעגועים, ופחד ובדידות, ידידות ואהבה... בלילה הייתי הולכת לישון וקולה באוזניי, משתלב בחלומות. לפעמים אפילו לא הבנתי ולא ידעתי מה הסוד בסיפור ואיך הוא מסתיים, כי הייתי נרדמת לפני הסוף... אחת מהחידות הייתה (ונשארה) הסיפור על **דני וברוזה הזהב...**

היא נגעה גם בדמוקרטיה, ודרך הסיפור על **שלושת הפרפרים של לוין קיפניס** לימדה אותנו לראות ולקבל את השונה, ובעיקר לימדה על ידידות וערכות הדדיות. כמובן, לא אשכח גם את השירים הנפלאים של **מרים ילן-שטקליס, ביאליק, פניה ברגשטיין, קדיה מולודובסקי** ועוד... כולם, כל הספרים הנפלאים הללו ששמעתי

לפני שבועות אחדים התקבצנו שוב, קהילת שמיר, בבית הקברות, לזכור ולהזכיר את החברות היקרות שלנו, עדנה אבני מור ז"ל ושושנה גלילי ז"ל, ואת ג'ודי סינטון, שנרצחו בהתקפת המחבלים לפני חמישים שנה.

מאז אותו יום מר ונמהר - שהיו בו אבל עמוק לצד תחושה וידיעה של אומץ לב והתגברות על אסון - מאז, כשאנחנו עוברים במדרכות (וכמובן ליד הברושים שניטעו לזכרן) אנחנו ממשיכים לחשוב עליהן, היפות והטובות, שהיו שזורות בקהילה - זוכרים את הקול שלהן, הנוכחות, המילים, המבט... ואיך הן מהלכות בשבילי הקיבוץ, במדרכות שהיו אז צרות, עטופות בצל העצים. את החלק הזה של הזיכרון אני מבקשת להקדיש לשושנה, שהייתה הגננת שלי.

אמא סיפרה לי שהיא עבדה אתי מגיל חמישה חודשים עד חמש. עיקר הזיכרונות שלי ממנה כגננת קשורים, לכן, באותן חמש שנים של ילדות מאד מוקדמת ומורכבים מדמותה, מקולה, מהאופן שבו הייתה ניגשת לילדים... המבט, טון הדיבור.

זיכרונות אלה אני מבקשת לחלוק כאן.

שושנה הייתה מדברת בשקט, מתכופפת לדבר עם ילד - אף פעם לא מלמעלה.

גן שושנה (בהמשך קבוצת גפן) בפורים. מימין: ניסן יואלי, יואל יואלי, משה ויניק, בטיה הרשקוביץ, נגה מרקמן, ילד לא מזוהה, וומי וולפסון, רחלי וולפסון, מיכאל צלרינג, שושנה גלילי

וכך הוא נעלם מהנוף. כיום נשאר בשמיר עץ אחד של אלמוגן כרכולתי בצד הצפוני של מפעל העדשות הישן, והוא פורח בצורה צנועה יותר.

היביסקוס מושוס - *Hibiscus moscheutos*, **ממשפחת החלמיתיים**, נקרא גם **היביסקוס יפני** או **יפהיית הדרום**.

ההיביסקוס מושוס הוא סוג של היביסקוס עם פרחים ענקיים בצבעי לבן, ורוד או אדום. מקורו באזורים לחים של צפון קליפורניה, והוא פורח בגלי פריחה מיוני ועד ספטמבר. ההיביסקוס המיוחד הזה צומח אצלי בגינה כבר שנים רבות. בכל שנה באביב עולים מחדש ענפים ירוקים, ובסוף הקיץ אני גוזמת אותם.

כשישים סנטימטר וצומחים מבסיס הצמח. השורשים לבנים, עבים ובשרניים.

הפרחים ערוכים בסוכך בראש עמוד התפרחת, והעמוד עצמו חלק וחסר עלים. הפרח צינורי והפרי הוא הלקט מוארך. העמוד מגיע לגובה של תשעים ס"מ, ומספר הפרחים בתפרחת עשרה עד חמישים, בצבעי כחול או תכלת. בשמיר אפשר לראותו בין הכניסה לחדר אוכל ומגרש השעשועים, שם יש כמה קבוצות של אגפנתוס בפריחה.

אלמוגן כרכולתי - *Erythrina crista-galli*, **הצמח הלאומי של ארגנטינה**, **ממשפחת הקטניות**

אלמוגן כרכולתי הוא עץ רב-שנתי נשיר בעל נוף עגול סוככי רחב. כשעוברים לידו אי אפשר להתעלם מפריחתו המדהימה. הוא נבחר לעץ הלאומי של ארגנטינה, ופרחיו הם הפרחים הלאומיים של מדינה זו. הפריחה מופיעה באשכולות באורך של עד חמישים ס"מ של פרחים אדומים זוהרים, שאורכם כחמישה ס"מ. הם ארוכים וצרים, דומים מאד לאפונה ריחנית ונפתחים בהדרגה.

הפרי הוא באורך של כעשרים ס"מ, תרמיל ירוק שהופך לחום ובתוכו זרעים כדוריים אדומים ורעילים. לפעמים התרמיל מעוגל. העלים מופיעים בשלוש, כמו תלתן, והגבעולים והגזע קוצניים. הצמח מעדיף חום.

בשמיר היו פעם כמה עצי אלמוגן רחב עלים מול בית התינוקות והאולם. מופע הפריחה שלהם היה מדהים, ובאביב הם נראו כמו שלהבת אדומה. כשהגיעו הדררות לאזור נחרץ גורלם: הלהקה כולה הייתה מתנפלת עליהם ומחסלת כל פרח. זה עץ שאינו מאריך ימים,

פינת הטבע של עירית / עירית שני

להגיע לכמה עשרות. יש גם זנים חדשים עם צבעים הנעים מלבן ועד אדום, והם מרהיבים ביופיים. הפרח גדול, ארכו כשניים-שלושה ס"מ וגביעו דמוי קונוס עם שמונה עלי גביע ושמונה עלי כותרת. העלי ארוך ובלוט מבין האבקנים. הפרחים מואבקים על ידי חרקים, בעיקר דבורים. בארץ הוא מוכר כצמח נוי נפוץ, ומוכרים כחמישים מינים שלו שהם שיחים וגם עצים. זני הלגרסטרמיה המוקדמים היו רגישים מאוד לקימחון, אבל הזנים שפותחו בשנים אחרונות עמידים נגד המחלה. השיח/עץ מתאים לגידול באזורים רבים בארץ, כצמח בודד וגם כקבוצת צמחים. הוא עמיד לחום וליובש אבל צריך השקיה בקיץ ובסתיו. במקומות גבוהים הוא עלול לסבול מקרה. הוא פורח כעת בכל רחבי הקיבוץ, וליד מנגו יש שיח הפורח באדום ולבן.

אגפנתוס - *Agapanthus*, **ממשפחת הנרקיסיים**, **תת-משפחה: אגפנתיים (ביונית: פרח האהבה)**. **בעבר שייכו אותו למשפחת השושניים**

כל מיני האגפנתוס הם ילידי דרום אפריקה - לסוטו, סוואלנד, מוזמביק. חלקם התאקלמו במקומות שונים בעולם - אוסטרליה, אנגליה, מקסיקו, אתיופיה וג'מייקה. זה הוא צמח רב-שנתי עשבוני פורח, שפריחתו נמשכת כשישה שבועות בסוף האביב והקיץ. העלים ארוכים, קשתיים וצרים. הם גדלים לאורך של

חודש יוני מסתיים, ואתו מסתיימת שנת הלימודים המוזרה ביותר מזה הרבה שנים (לפחות באזור הצפון). עדיין לא רואים סוף למצב הזה, אז מוטב אולי להתרכז בצמחים. בתחום זה עולם כמנהגו נוהג. בגן הנוי פורחים צמחים רבים, בדרך כלל אלה שמקורם במקומות רחוקים שהאקלים בהם שונה, שגם עונות השנה שונות בהם. בגן הנוי שלנו בולטת עכשיו פריחת הלגרסטרמיה היהודית, שמקורה באזורים הטרופיים והסובטרופיים שבדרום מזרח אסיה, והיא מצויה גם בצפון אוסטרליה ובהודו. שמה ניתן לה על שם הסוחר השוודי מגנוס פון לגרסטרום.

לגרסטרמיה הודית - *Lagerstroemia Indica*, **משפחת הכופריים** - *Lythraceae*

זה הוא שיח בינוני או עץ נמוך נשיר, העשוי להגיע לגובה של שלושה עד שישה מטרים. הוא בעל גזע עבה, ונופו סגלגל ומגיע לקוטר של שניים עד ארבעה מטרים. גבעוליו זקופים ומעוצים ועליו פשוטים, דמויי ביצה ושפתם תמימה. הם מסודרים נגדיה על הגבעול. צבעם הוא ירוק רענן ובזמן השלכת הם מקבלים גוונים של אדום וצהוב.

בסוף החורף העץ מלבלב, והפריחה מתרחשת בסוף האביב - בקיץ ובסתיו. התפרחות הן אשכולות ורודים בקצות הענפים, ומספר הפרחים באשכול יכול

נסיעתנו לגרמניה במסגרת הפרוייקט / מיכל שלמה וניר שלומי

אנחנו מיכל שלמה וניר שלומי, סיימנו לאחרונה כיתה י"ב בבית הספר עינות ירדן. נסענו לטיול בגרמניה במסגרת "פרוייקט גרמניה" של בית הספר, שאורך שלוש שנים ועוסק בהיסטוריה של ישראל ושל גרמניה, וביחסים בין ישראל וגרמניה בעבר, והיום. הנערים שאותם ביקרנו התארחו בישראל בספטמבר 2022. טיילנו אתם בבניאס, ביקרנו בגבולות ישראל עם סוריה ולבנון, נסענו לחיפה, ניהלנו שיח על נושאים כמו חיי קיבוץ, השתתפנו בערב "זיכרון בסלון" עם ניצול שואה. ועוד.

נסיעתנו הייתה ב-14 ביולי, אבל הייתה אמורה להתקיים ב-8 באוקטובר. לצערנו, המציאות לא אפשרה לזה לקרות והטיול התבטל. במשך כמה חודשים היה נדמה שהוא לא יצליח לצאת לפועל, אבל מאוד רצינו לפגוש את החברים מגרמניה ולהתראות שוב. לבסוף זה התאפשר, והתארחנו אצל החברים באזור שטוטגארט, בעיירות לודוויגסבורג ומארברך.

מטרת הנסיעה הייתה להיות במקומות משמעותיים כמו הקהילה היהודית בשטוטגרט, שבמפגש שם דיברנו עם יהודים שחיים במקום על התחושות והרגשות שלהם

בזמן המלחמה. ערכנו סיור בבית כנסת שהוחרב בתקופת השואה ושופץ לאחר מאבק של סטודנטים מקומיים, ובבית הספר שבו לומדים הילדים הגרמנים דיברנו על מערכת החינוך בגרמניה. ראינו מוזיאונים מיוחדים ויצאנו לטיולים בנוף מדהים ועוצר נשימה. וכמובן, היה לנו זמן כיף עם השותפים שלנו לפרוייקט.

הביקור היה פשוט חוויה אדירה של פעם בחיים! אנחנו מחוברים כל כך לחברים שלנו לפרוייקט, גם הישראלים וגם הגרמנים, ורואים בפרוייקט הזה הזדמנות גדולה לגעת בנושאים חשובים וגם ליהנות מאוד ביחד. המארחים קיבלו אותנו בצורה חמה ואוהדת, התעניינו בשלומנו ובמצב בישראל, וממש שמחו לקבל אותנו ולהכניס אותנו לבתיהם ולאורח חייהם לכשבו. לביקור לא יהיה אמנם המשך רשמי, אך אנחנו בטוחים שנתראה שוב בעתיד!

השנה שעברה לא הייתה שנה רגילה, אבל היא ביגרה, חישה, ולימדה אותנו המון. אנחנו מצפים מאד להמשיך את המסע שלנו במסגרות הבאות. מיכל הולכת לשנת שירות בבית אקשטיין - המדרשייה, וניר הולך להיות לוחם בחיל הים.

עוד מפרוייקט גרמניה / לוטם בן דוד ומאיה יאב

אנחנו לוטם ומאיה, בקרוב בנות 18. בסוף יוני האחרון סיימנו את שנות לימודינו בבית הספר, ובשנה הקרובה נתגייס לצה"ל. ביולי האחרון נסענו ביחד לעיר שטוטגרט שבגרמניה, במסגרת פרויקט Scora שבו משתתף גם גדי להב שלנו, שבעזרתו הגענו אליו. מהלך הפרוייקט כלל מפגש בין נערים ישראלים מרחבי הארץ (להבים, ירושלים, אופקים ומדריכים מנירים) עם נוער גרמני, לאו דווקא יהודי, בגילים 15-18. מטרת הפרוייקט הייתה הסברה, בדרך כזו או אחרת, ויצירת במה שבה אנחנו, הנערים הישראלים, סיפרנו במפורט על החיים שלנו, כיצד הם השתנו מאז השביעי באוקטובר ועל השפעות השונות של המלחמה באזורי הארץ השונים. עסקנו לעומק בנושאים שונים, כשכל אחד מדבר יותר ופחות על מה שחשוב לו. שהינו בשטוטגרט שבעה ימים, שבמהלכם היינו בכ-12 בתי ספר שבכל אחד מהם ערכנו מעגלי שיח עם התלמידים הגרמנים. דרך ההזדמנות הזו שניתנה לנו חשפנו אותם לעובדות שאליהן לא היו מודעים לפני כן, וניסינו כמה שיותר לעורר בהם חשיבה ביקורתית כלפי התוכן שהם צורכים ברשתות החברתיות, לצד העלאת המודעות לשקרים הרבים שמופצים, לרוב בנושאי החטופים או המלחמה בעזה. השקרים הללו, שאנחנו מודעים להם, הפתיעו לעתים קרובות את האנשים שפגשנו, ועם הזמן הבנו שהדבר החשוב ביותר שביכולתנו לעשות הוא להתמקד בעובדות ולשים אותן על השולחן. סיפרנו גם על החוויה שלנו בגבול הצפון, על המלחמה המחריפה ועל חוסר השגרה. רוב התלמידים לא ידעו כלל לכך שהמלחמה היא רב-זירתית. הראינו להם תמונות מהקיבוץ, של ייрусטים ושריפות לצד תמונות יפות מימים רגילים ושקטים.

התלמידים והמורים הגרמנים קיבלו אותנו בידיים פתוחות ואירחו אותנו באופן הכי מכבד ומקבל שאפשר. הם הקשיבו לנו ושאלו שאלות קשות אך חשובות. אנחנו בחרנו להעניק להם משהו שמעביר את המסר החשוב שבשבילו נסענו לשם מלכתחילה - צמידים ומדבקות הקוראים להשיב את החטופים.

לצד השיח האינטנסיבי והחשוב, שבו לא חסכנו בעובדות, בדעות ולעיתים גם בביקורת - המארחים הכירו בעובדה שגם אנחנו זקוקים להפוגה מהמציאות הקשה, ואפשרו לנו אותה. טיילנו הרבה בעיר ובסביבתה, היינו ביער השחור באמצע סופת ברד, בערב שישי אכלנו בבית הכנסת המקומי (שם שמחנו לשמוע עברית לראשונה אחרי שישה ימים בגרמניה), ועוד ועוד. בנוסף - התמזל מזלנו להיות בגרמניה בדיוק בזמן גביע היורו (שנערך בגרמניה, לא רחוק מהמקום שבו שהינו), מה שסיפק לנו חוויה טובה של ספורט ואחדות סביב עניין שאינו פוליטי

(לפחות לא באופן שאליו אנחנו רגילים). יצאנו בכל ערב לצפות במשחק בהקרנות האזוריות, כשסביבנו אנשים מכל העולם. לצערנו - ריבוי התרבויות באזור גרם לכמה תקריות לא נעימות, על בסיס אנטישמי כזה או אחר, כשאנשים סביבנו שמעו שאנחנו דוברי עברית. לפעמים התרחקו מאיתנו ברכבת, ביקשו הוכחה שאיננו ישראלים, או שצילמו אותנו ללא אישורנו. ניסינו להישאר בטוחים ולנקוט באמצעי זהירות כדי שנוכל להמשיך ולקיים בבטחה את המטרה שלשמה נסענו. כששאלו אותנו מאיפה אנחנו הייתה לכל אחד מאיתנו תשובה מוכנה - לרוב לא ישראל (לצערנו). החוויות הלא נעימות הללו הפכו את המפגשים המסודרים לחשובים יותר, כשבימי הנסיעה המאוחרים התברר לנו כמה רבה חשיבות הפרוייקט. בנוסף, לא היה ניתן להתעלם מהעובדה שכל הטיול הזה נעשה על אדמת גרמניה, ונשאלנו הרבה על השואה ועל רגשותינו בנושא. אני (לוטם), שיתפתי שסבא שלי, יענקל'ה, היה ניצול שואה, ושמלחות לאירופה היו חשובות לו מאוד. זו הייתה סיבה מרכזית שבגללה בחרתי לנסוע.

היו כמה רגעים שאזכור במיוחד, אבל אם יש דבר שמרגש אותי במבט לאחור הוא הרגעים שבהם הצלחנו לגרום לאנשים לעצור ולחשוב, אולי אפילו לשנות את דעתם. ותמיד ביקשנו מהם שינסו להפיץ הלאה את מה שלמדו מאתנו. היה לנו חשוב להבהיר שאנחנו לא מדברים את ה"אמת שלנו", אלא פשוט את האמת, שאיננה נפוצה כמו שהיא צריכה להיות בפלטפורמות השונות.

שמחנו מאוד לנסוע ולדבר, ולגלות שיש מי שמוכן להקשיב וליצור דיאלוג. אנחנו מברכות על ההזדמנות לנסוע וגם לשתף במסקנות.

הגינה שלי והפעם עם ערגה בן יעקב / מירב גרץ-רוזן

כמה שנים את גרה בבית?

ערגה: כמעט ארבעים שנה. הייתי בת ארבעים כשעברנו. חשבנו אז שזה בית חלומותינו - חדש ומרווח. היום מצחיק לחשוב כמה הוא היה קטן. מאז הוא עבר כמה שיפוצים והגדלות, האחרונה שבהם לפני כ-25 שנה. כשעברנו לכאן ביקשתי את הדירה הצדדית, ליד המדרכה. עוד לא ידעתי שתהיה לי גינה כזו, אבל רציתי מרחב. בהתחלה היו לנו דשא ועץ בננות, ולאט לאט התפתחה הגינה, כולה בעיצוב שלי, בשתילה ועבודה שלי.

מה יש לך עוד כאן?

ערגה: הגינה בנויה פינות פינות. במרכז יש מעין בית עם רצפת עץ, מרוהט בנוחיות לארוחות משפחתיות. פעם היינו אוכלים כאן המון. הפינות מתפתחות לפי היכולת והכוח שלי. פינה מוזנחת ליד המדרכה הפכה למקבץ עציצים מקסים. היה שם בלגן נוראי, ויום אחד לא יכולתי יותר: התנפלתי עליה, הפכתי, טייבתי, שתלתי, הכנתי השקיה - ואיזה יופי זה היום! לאורך המדרכה הראשית בניתי גינת ירק מוגבהת בעזרה רבה של חברים. אני שותלת בה ירקות שאני אוהבת, ופה ושם גם מקשטת בסתם צמח יפה. כל השטח כאן מושקה בטפטוף, אבל אני אוהבת להשקות בצינור ועושה זאת כמעט כל יום. קובי, אחי, טוען שאני משקה הרבה יותר מדי. אולי זה נכון...

מאיפה כל הצמחים?

ערגה: מדי פעם אני קונה, וגם משרישה הרבה. "אוזן הפיל" שכאן, הענקי, היה פעם צמח קטן שננטש במספרה וצומח פה לתפארת.

געגועים לג'ון חלפי: מסתבר שערגה ואני חולקות אהבה משותפת - לג'ון חלפי ז"ל. **ערגה:** ג'ון הייתה חברה נהדרת. אהבנו לחפש מציאות ביחד, לטייל, לצחוק, לקנות ולהתייעץ על עיצוב הבית. היא דמתה לי מאד בתפיסה של יצירה יש מאין ועיצוב אקלקטי, מכל הבא ליד. אני מתגעגעת אליה מאד מאד. **מירב:** גם אני!

מה את הכי אוהבת בעבודת הגינה?

ערגה: קודם כל אני לא יכולה בלי הגינה. כל יום אני כאן, גם כשאני לא מרגישה טוב. אני מוציאה, גוזמת,

מעבירה, מחדשת, משקה - ומבריאה את עצמי (לא תמיד זה קל). לא פעם אני יוצאת אליה בספונטניות, בערב, בבוקר מוקדם. אני קשורה אליה מאד וחשוב לי שהיא תהיה מתוקתקת.

ומה את פחות אוהבת?

ערגה: אני לא אוהבת "הודי נודד". אפילו שונאת אותו. הוא שתלטן ומתפשט וקשה להיפטר ממנו. פעם ממש נלחמתי בו, היום פחות. בזמן שיחתנו אני מבחינה שרבים מהעוברים על המדרכה שליד הבית מאטים קצת את הליכתם ומעיפים עין סקרנית בגינה היפה. ובאמת יש מה לראות! בינתיים גם קיבלתי כמה ענפים להשרשה, כך שאני נפרדת מערגה בידיים מלאות ובאיחולים להמשך הנאה וסיפוק מהתחביב הנהדר.

פרס ון-ליר לעבודות גמר מצטיינות / אדר ונדרמיר

"להיבחר לקבל את פרס ון-ליר לעבודות גמר מצטיינות במדעי הרוח זה כבוד גדול"

אני בן 18, ולאחרונה סיימתי י"ב בבית ספר עינות ירדן. אני עובד כבר כמה שנים בבית הילדים חצב, ובזמן הפנוי אוהב מאוד לקרוא וליצור בתיאטרון. העבודה שעליה זכיתי בפרס נכתבה במסגרת תוכנית **דרך רוח**. בכל הארץ יש "בתי חינוך" של התוכנית, שמאפשרים לתלמידי תיכון ללמוד כמגמה ספרות או פילוסופיה. אני למדתי בבית החינוך בתל-חי, ובחברתי לכתוב עבודה במקום להיבחן ביחד עם שאר החברות שלמדו איתי במגמה.

כל תוכנית כמו דרך רוח, או בית ספר שמאפשר כתיבת עבודות גמר, יכולים לשלוח מספר מצומצם של עבודות לועדת פרס של מכון ון ליר, ודרך רוח בחרו בין השאר בעבודה שלי. מכון ון ליר הוא מרכז אקדמי חשוב בתחום

הרוח בארץ, ולהיבחר לקבל את פרס ון ליר לעבודות גמר מצטיינות במדעי הרוח זה כבוד גדול. לא ציפיתי או חשבתי על זכייה בפרס עד שזה קרה. כתבתי עבודה שעניינה אותי בשביל הבגרות שלי, והזכייה הפתיעה וריגשה אותי מאוד. המנחה שלי הייתה ד"ר מי-טל נדלר, שמעבר למקצועיות שלה והכישרון בהנחיה אני גם מאוד מחבב באופן אישי ושמחתי להכיר אותה.

העבודה שלי היא בתחום הספרות ועוסקת ברומן **אורלנדו** של וירג'יניה וולף, רומן התבגרות שבאמצעו הגיבור הולך לישון גבר ומתעורר אישה. ניתחתי את הרומן ואת המעבר המגדרי פורץ הדרך שבו: הוא נכתב בשנת 1928, כשמעבר מגדרי עוד היה אך ורק פנטזיה. עסקתי במסרים הפמיניסטיים והקווירים החזקים העולים ממנו, ובדרך שבה הוא מצליח להכניס בחברה שמרנית ובז'אנר שמרני צורה מגדרית ומינית שונה מהרגיל. טענתי שהוא עושה זאת באופן טבעי, שמעורר - בין הרי הביקורת החברתית העולים ממנו - גם אופטימיות בנוגע לחברה שלנו.

חוץ ממני זכו בפרס עוד שלוש בנות: שקד סולומון מאור הנר ניתחה ייצוגים של תחבורה ציבורית בתחום הצילום; תמוז ברק מתל אביב כתבה על מערכת

היחסים בין הזר של אלבר קאמי לרומן שמעבד אותו באופן חתרני ומודרני; ומיקה שולשטיין השוותה בין כתבי מיסטיקניות נוצריות מימי הביניים המאוחרים לכתובת מעריצים מודרנית. העבודות של שלושתן מאוד מעניינות, ושלושתן מאוד נחמדות ומעניינות גם הן. יצא לנו להיפגש ולדבר בטקס הענקת הפרס.

הטקס נערך בירושלים במכון ון ליר, וכלל מפגש ושיחה עם הנשיא יצחק הרצוג, טקס הענקת פרסים ופרזנטציות קצרות של כל הזוכים על העבודות שכתבנו. הפרס הוענק בידי ראש המכון, פרופ' שי לביא, והמשנה לראש המכון ונציגת ועדת הפרס ד"ר יוכי פישר. זה היה אירוע מלחיץ ומרגש, בגלל האנשים החשובים שנכחו בו והכבוד הגדול. הרגשתי שעכשיו אני צריך להוכיח שמגיע לי, אבל זה היה גם מאוד מהנה ומיוחד. זו בהחלט לא חוויה שאשכח, ואני שמח ומודה על הזכות החד-פעמית הזאת.

עדי להב - בעלת סטודיו לעיצוב פנים. "כמעצבת פנים, אני נכנסת לפרויקט בשלבי תכנון מוקדמים או בשלבים יותר מאוחרים של עיצוב והלבשת חלל. חשוב לי לשמוע את צרכי המשתמשים במרחב, להתאים את העיצוב ולייצר מרחב פונקציונלי ומזמין." **צילום:** יעל קמחי אוראל

חוות השילוח
הדרכה וטיפול רגשי עם סוסים

מי הוא קהל היעד?

בחוות אנחנו מקיימים רכיבה טיפולית, חוגי רכיבה ופעילות קהילתית שמיועדת לאנשי שמיר. המקום פתוח לזכרים - נשים, גברים, נערים, נערות, ילדים וילדות. אתם מוזמנים להכיר את עצמכם מחדש דרך הסוסים והמרחב שהם מאפשרים לנו, ושבנו אנחנו יכולים להביא את עצמנו ללא שיפוטיות, ללא דעות קדומות ועם הרבה רגישות והכלה.

המצב הנוכחי המורכב במדינה הביא אתנו אתגר גדול של הקמת המקום ותפעולו, אבל החלטנו שלא לוותר ולהמשיך בפיתוחו, כי בעידן של אי ודאות ואובדן אמון

לפני כמעט עשור, כשלמדתי לתואר הראשון, אמר לנו המרצה: "תעצמו עיניים ותדמינו את החדר שבו אתם יושבים, איפה הוא ממוקם, מי אמר להיכנס אליכם לחדר, איך החדר מסודר, מה כתוב על דלת החדר, איך אתם מרגישים לקראת הפגישה". מיד ידעתי שאני באורווה, הבית השני שלי, ושיש לי חלון גדול שמשקיף על הסוסים האהובים שלי. שהחדר חם, עוטף ונעים.

מאז עברו הרבה מים בירדן. המשכתי לתואר שני במסלול קליני לילד ונוער באוניברסיטת תל אביב, למדתי רכיבה טיפולית ועבדתי במסגרות שונות בתור מטפלת רגשית ומדריכת הורים למשפחות שמתמודדות עם קבלת אבחון, עיכוב התפתחותי וקשיים רגשיים.

לכל אורך השנים הסוסים תמיד ליוו אותי במקביל לעבודתי כעו"סית. את ההתמקצעות בתחום רכשתי בחווה בתל מונד, שהיא בין המובילות בארץ בתחום הטיפול עם סוסים.

והיום - אני שמחה לשתף שלפעמים חלומות מתגשמים. אני פותחת את המקום שלי, שלנו - **חוות השילוח**, יחד עם אבא רענן, שבזכותו ותודות להשקעה שלו הגעתי עד הלום.

אנחנו מחפשים חיבור בסיסי. הסוס מלמד אותנו כיצד לתת ולקבל אמון ללא מילים. הורים, למשל, יכולים דרך העבודה אתו להתחבר מחדש לעצמם וילדיהם, ואפילו לילדים שבהם. הסוס מראה לכל אחד מאיתנו איך למצוא רגעי שלווה ואיזון, במיוחד לאלה המתקשים לקום בבוקר. הוא מחזיר את התקווה והכוח להתחיל מחדש, כשאנחנו בונים ביחד את האמון ואת הקשר שמעבר למילים.

זה משהו שבאמת, בצניעות ובענווה, יכול לשנות חיים. הסוס, בעוצמה העדינה שלו, מזכיר לנו את הכוח לרפא, להקשיב ולהבין, בתקופה שבה איבדנו אמון בדברים הכי בסיסים. הוא יכול להחזיר לנו את התקווה. המסע עם הסוס הוא מסע של אמון, ריפוי והתחברות מחדש לכל אחד מאיתנו, בכל גיל ובכל מצב.

בואו להיות חלק ממשפחת הרוכבים הגדולה והוותיקה של קיבוץ שמיר. אנחנו נמצאים בפייסבוק ובאינסטגרם, שם תוכלו להתעדכן בפעילויות השונות.

מהמטבח שלי / רוית בן-זאב

ספרינג רולס - מתכון לשישה רולים

דגים ושמן שומשום.
ממלאים קערה שטוחה במים ופורסים מגבת נקייה על השיש.
משרים דף אורז כחצי דקה במים ומניחים אותו על המגבת. שמים עליו עלה חסה, אטריות אורז, מלפפון, גזר וכרוב, ומפזרים בנדיבות את עשבי התיבול הקצוצים. מגלגלים לרול.
מומלץ לתבל במיץ ליים עם מעט צילי, שום ורוטב סויה בתאבון!

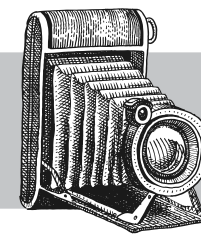

מרכיבים

דפי אורז עגולים
אטריות אורז דקות
חסה
מלפפון חתוך למקלות דקים
גזר חתוך למקלות דקים
רבע כרוב סגול פרוס דק
כוסברה, נענע ועירית קצוצים ביחד, בכמות של כוס
רוטב דגים
שמן שומשום

אופן ההכנה

שמים גוש אחד של אטריות אורז בקערה, מכסים במים רותחים ומחכים כחמש דקות. בינתיים קוצצים את הירקות, מסננים את אטריות האורז ומתבלים ברוטב

החודש לפני... / מרית רונן

החודשים יוני ויולי, כדרכם של חודשי הקיץ, היו משופעים באירועים חקלאיים וחברתיים. הנה חלק מהם:

חודש יוני

8.6.1939 - קבוצה מיוצאי גרמניה ותנועת ורקלוויה מקיבוץ משמר הנגב, ששהתה אז בגן יבנה, מגיעה למחנה ברמת יוחנן כדי להתאחד עם שמיר. מקבוצה זו נשארו בקיבוץ החברים יונתן שילוח ויהודית יגר.
7.6.1942 - איחוד בין הגרעינים שמיר ויסעור.
1.6.1945 - מאה דונם מסוקלים בברגיאת, וציון חגיגי של האירוע.
16.6.1945 - חג חנוכת הבית הראשון בברגיאת.
20.6.1945 - קציר תירס ראשון בברגיאת.
21.6.1945 - הגעת הטרקטור הראשון לברגיאת.
16.6.1946 - רפת החלב עוברת מרמת יוחנן לברגיאת.
4.6.1948 - הגעת הגרעין הבולגרי לשמיר. מגרעין זה נשארו בקיבוץ החברים דודיקא אדוט, דליה אלגם, אביטל אשל, דן גרטי, איה כהן, בתיה קדמון וישראל קומרצ'ר.
13.6.1957 - יציקת הגג של חדר האוכל החדש.
23.6.1960 - חנוכת חדר האוכל החדש - "בית הקיבוץ".
13.6.1974 - התקפת המחבלים על שמיר.

חודש יולי

1935 - פלוגת עלייה ראשונה של גרעין "אנשי המחרת" מרומניה מגיעה ארצה.
17.7.1945 - מקרה ראשון של חולה קדחת בברגיאת.
31.7.1945 - חברת סולל בונה חופרת יסודות לבית הילדים הראשון בשמיר.
31.7.1945 - חבלה ראשונה של הסורים במי הדופילה.
19.7.1946 - הושלם המעבר של כל הקיבוץ, עם ילדיו, לברגיאת.
2.7.1948 - מלחמת השחרור. פינוי ילדי שמיר לחיפה.
24.7.1948 - הקרב על הגבול ליד שמיר, חיים פלדי נפצע.
30.7.1954 - החלה סלילת כביש שמיר-עמיר החדש.
12.7.1968 - למחסן הבגדים מגיעה מכונה משוכללת להטבעת פתקיות מספרים צבעוניות על בגדי החברים

המדור של נימי / נמרוד (נימי) קודלש

פרחים בחריצי המדרכה

הנה הילדים גדלים מלאים שמחה. לא יודעים שסופם כפרחים בסדקי המדרכה. בסוף חייהם היפים ייקטפו קטנים, מהודרים ומלאים בצבע אדום.

לחפש מחר

על צוק נשא מעל הים מגדל זקן ניצב. ומראשו אביט לאופק לחפש לי יום מחר.

חברי הגרעין הבולגרי בשמיר

נזכור

נפטרו בחודש יוני

שם	תאריך לידה	תאריך פטירה
נסים שמואל אדיס	08 /12 /1886	14/06/1961
אריאל אשל	12 /10 /1951	23 /06 /2002
שרה (זהירה) בדחה	1934	14/06/1996
יונתן בלצר	06 /09 /1950	16 /06 /2017
נחמה בן-אפרים	13/12/1928	05/06/2015
רון גוטליב	06 /04 /1965	14 /06 /1989
שושנה גילי	21 /07 /1916	13 /06 /1974
יוסף (יוסקא) גילי	27 /07 /1915	03 /06 /2011
יוסף (יורקה) גרינבלט	27 /05 /1943	נפל ב- 06/06/1967
סימון וינטרופ	16 /01 /1926	16 /06 /1951
אהרון (קורניא) כהן	02/09/1921	17 /06 /1976
ליובה כנעני	08 /07 /1919	25/06/2013
משה מוסקו	11 /09 /1946	04 /06 /2002
עדנה גילי מור	30 /08 /1921	13 /06 /1974
סילבי (סילבי) סולומונוביץ	17 /11 /1955	12 /06 /2006
יהודית אסתר (ג'ודי) סינטון	05 /06 /1952	13 /06 /1974
עפרה קוטלר	25 /01 /1902	30 /06 /1952
בנימין אשר קמחי	15 /09 /1914	09 /06 /1994
שרה רוזן	16 /10 /1943	12 /06 /1992
אסנת רותם	23 /05 /1944	05 /06 /2015
מיכה שיבולת	04 /07 /1919	24 /06 /1981
יהושע (איזיא) שוויגר	04 /02 /1977	25 /06 /2011
אלון שנהר		19 /06 /2000

נזכור

נפטרו בחודש יולי

שם	תאריך לידה	תאריך פטירה
דוד (דוידקא) אדוט	2/6/1931	1/7/2023
ציפורה אורפז	15/12/1916	29/07/2004
עמיר גילי	12/10/1943	נפל ב- 11/07/1983
שמחה הרדוף	09/06/1940	7/7/2021
בנימין (בני) וולפסון (וולפזון)	03/06/1953	נפל ב- 11/07/1984
נילי ון דר מיר	30/11/1939	28/07/2018
אלישע יואלי	יוני 1948	30/07/1949
תמיר יניב	22/06/1968	14/07/2017
אמיל (מנדי) כהן	13/09/1921	11/07/1999
ג'ין לנדר	12/07/1926	08/07/1997
יהודה מנדלסון	1883	13/07/1954
מאיר יחזקאל סגל	01/01/1890	15/07/1967
שושנה סגל	25/01/1900	24/07/1976
דב סגל	18/07/1920	01/07/2000
בן ציון סולומונוביץ'	17/11/1919	25/07/2010
חגי עופר	10/10/1946	נפל ב- 10/07/1980
יוסי עזר		10/07/2008
שפרינצה פודיס	10/11/1892	15/07/1972
מלכה (מלי) צלרינג	10/07/1917	14/07/1998
מרדכי (מוסיא) רזין	03/05/1915	18/07/1973
דורה רזין	28/11/1914	04/07/1999

ברכות

